

តុំ ម ឃី ឃី ត ៗ ម

វិស័យ ឧស្សាហកម្ម រ៉ែ និង ថាមពល 50s — 60s

ความเป็นมาโครงการ

เนื่องจากโครงการวิจัยศิลปะกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม ทศวรรษ 2470-2520 ภายใต้โครงการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์ศิลปกรรมแห่งชาติ โดย “ธัชชา” (วิทยาลัยสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และศิลปกรรมศาสตร์) มีวัตถุประสงค์ในการสำรวจและรื้อฟื้นสถาปัตยกรรมหรือสถานที่ทางประวัติศาสตร์ที่มีคุณค่าทางศิลปะ ให้กลับมามีชีวิตชีวา เป็นแหล่งเรียนรู้ตลอดจนพัฒนาเป็นพื้นที่สาธารณะสำหรับประชาชนทุกกลุ่ม ผ่านการจัดกิจกรรมสาธารณะทางศิลปวัฒนธรรม

โครงการวิจัย มีระยะเวลา 3 ปี โดยในปีที่ 1 (พ.ศ. 2564) โครงการวิจัยได้เข้าไปรื้อฟื้นและสร้างกิจกรรมเชิงทดลองในพื้นที่วัดกุฎีรินทรราชปักชี (วัดร้าง) และในปีที่ 2 (พ.ศ. 2565) ทางโครงการวิจัยได้เลือกอาคารลุมพินีสถาน สถาปัตยกรรมสาธารณะชิ้นสำคัญในช่วงปลายทศวรรษ 2490 ถึงทศวรรษ 2520 ซึ่งมีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมแบบสมัยใหม่ สะท้อนยุคสมัย ตลอดจนมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมบันเทิงในยุค 50s-60s ของประเทศไทย ที่ทั้งสะท้อนการรับวัฒนธรรมตะวันตกแบบอเมริกันผสมเข้ากับวัฒนธรรมไทยได้อย่างน่าสนใจ

ลุมพินีสถาน ใช้ประโยชน์เรื่อยมาจนกระทั่งปี 2556 ได้ปิดใช้อาคาร ปัจจุบันสถานที่ดังกล่าวไม่ได้ถูกใช้งานพร้อมทั้งไม่ได้รับความสนใจมากนัก ทั้ง ๆ ที่ตัวอาคารเต็มไปด้วยคุณค่าทางศิลปะและประวัติศาสตร์

โครงการวิจัย เห็นว่า ลุมพินีสถาน มีศักยภาพในการเป็นแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม ตลอดจนสามารถพัฒนาเป็นพื้นที่สร้างสรรค์ทางศิลปวัฒนธรรมให้แก่ชุมชนและสังคมได้ในอนาคต หากได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นระบบและเข้าใจประวัติศาสตร์ของสถานที่

ด้วยการเล็งเห็นคุณค่าและศักยภาพดังกล่าว โครงการศิลปะกับสังคม ครั้งที่ 2 ภายใต้ความรับผิดชอบของ ศ.ดร.ชาติรี ประทีตนนทการ หัวหน้าโครงการวิจัยศิลปะกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคม จึงมีความประสงค์ที่จะสร้างโครงการนำร่องเพื่อจุดประกายสังคมให้มองเห็นศักยภาพและความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ของพื้นที่แห่งนี้ ในฐานะแหล่งเรียนรู้ทางศิลปะและพื้นที่สร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมสำหรับคนรุ่นใหม่ รวมไปถึงทดลองสร้างพื้นที่สาธารณะสำหรับผู้สูงอายุได้เข้ามามีประสบการณ์ร่วมและย้อนระลึกถึงกิจกรรมบันเทิงที่เคยได้ทำในอดีตผ่านกิจกรรมที่จัดขึ้นภายใต้โครงการวิจัยฯ ในระหว่างวันที่ 4 - 5 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2566 บริเวณส่วนลุมพินีสถาน

วัตถุประสงค์โครงการ

1. รื้อฟื้นสถาปัตยกรรมที่มีคุณค่าและศักยภาพในการพัฒนามาสู่แหล่งเรียนรู้ทางศิลปวัฒนธรรม
2. ทดลองสร้างพื้นที่ทางศิลปวัฒนธรรมที่เชื่อมโยงคนรุ่นใหม่กับผู้สูงวัย ผ่านวัฒนธรรมบันเทิงในอดีตที่มีศักยภาพในการต่อยอดสู่วัฒนธรรมบันเทิงในยุคปัจจุบัน เช่น ลีลาศ สวิงแดนซ์ ภาพยนตร์ยุค 2500 และ รถโบราณ เป็นต้น
3. นำเสนอคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของอาคารลุมพินีสถาน
4. นำเสนอวัฒนธรรมบันเทิงในยุคสงครามเย็น

กลุ่มเป้าหมาย

1. ผู้สูงวัย ที่มีความทรงจำและประวัติศาสตร์ร่วมกับสถานที่ หรือ วัฒนธรรมบันเทิงในยุคสงครามเย็น
2. คนรุ่นใหม่ ที่สนใจในศิลปวัฒนธรรมบันเทิงในอดีต เพื่อมาต่อยอดสู่การสร้างวัฒนธรรมบันเทิงในอนาคต

กิจกรรมภายในโครงการ

1. RE-THINK : ทบทวนปะวัติศาสตร์ทุกแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับ ลุมพินีสถาน ผ่านกิจกรรมเสวนา
2. RE-SEARCH : เดินสำรวจความทรงจำวัฒนธรรมยุคสงครามเย็นที่หลงเหลืออยู่ในพื้นที่เมือง
3. REVITALIZE :ฟื้นชีวิตวัฒนธรรมบันเทิงในอดีตที่มีศักยภาพในการต่อยอดมาสู่ปัจจุบันและอนาคต

ส ม ขี ย ส ย ำ ช

● วัฒนธรรมบันเทิงยุค 50S-60S

ชาติรี ประทีปนทการ

อาคารลุมพินีสถาน

ลุมพินีสถาน เป็นอาคารขนาดใหญ่ตั้งอยู่ภายในสวนลุมพินี ตรงบริเวณประตูสวนลุมพินีฝั่งถนนพระราม 4 (ประตู 3) ไม่มีประวัติการก่อสร้างที่ชัดเจน บางคนกล่าวว่า อาจสร้างขึ้นตั้งแต่ราว พ.ศ. 2478 แต่จากการศึกษาแผนที่เก่า ภาพถ่ายทางอากาศ เอกสารแวดล้อม และรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่ปรากฏ สันนิษฐานว่าตัวอาคารน่าจะถูกสร้างขึ้นราวปลายทศวรรษ 2490 ลุมพินีสถานเป็นอาคาร 2 ชั้น รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า โครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็ก มีพื้นที่ใช้สอยภายในราว 5.500 ตารางเมตร พื้นที่ชั้น 1 ออกแบบมาเพื่อใช้เป็นฟลอร์เต้นรำลีลาศและจัดกิจกรรมต่าง ๆ มีขนาดพื้นที่ราว 764 ตารางเมตร ส่วนพื้นที่ชั้น 2 ออกแบบเป็นลักษณะชั้นลอยยาวตลอดโดยรอบอาคาร กั้นเป็นห้องขนาดใหญ่ 6 ห้อง พร้อมทั้งห้องจัดนิทรรศการ ตัวอาคารอยู่ภายใต้การดูแลของกรุงเทพมหานคร

สภาพภายในอาคารลุมพินีสถานในปัจจุบัน

หลังจากผ่านยุครุ่งเรืองของการเป็นเวทีลีลาศในช่วงยุค 50s-70s แม้ลุมพินีสถานจะมีใช้พื้นที่ทันสมัยสำหรับกิจกรรมทางวัฒนธรรมหรือพื้นที่จัดแสดงสินค้าขนาดใหญ่อีกต่อไป แต่ตัวอาคารภายใต้การดูแลของกรุงเทพมหานครก็ยังคงเป็นสถานที่สาธารณะสำหรับจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ จัดงานประชุมสัมมนา สอนเต้นลีลาศ และกิจกรรมทางวัฒนธรรมอื่น ๆ เรื่อยมา อย่างไรก็ตามในราว พ.ศ. 2556 สภาพของตัวอาคารมีความทรุดโทรมลง ประกอบกับความเสียหายหลายอย่าง จากการถูกใช้เป็นพื้นที่จัดชุมนุมทางการเมืองในช่วงเวลานั้น จนในที่สุดทางกรุงเทพมหานครได้ตัดสินใจประกาศดื้ออาคารลุมพินีสถานเป็นการถาวร

เวทีวงกลมภายในลุมพินีสถาน ขณะที่กำลังหมุนเพื่อเปลี่ยนวงดนตรี

ลุมพินีสถาน คือเวทีลีลาศที่ทันสมัยที่สุดกลางพระนคร เคียงคู่กันกับเวทีลีลาศสวนอัมพร จุดเด่นของเวทีลีลาศลุมพินีสถาน คือเวทีทรงกลมที่หมุนได้ เล่ากันว่า เมื่อวงดนตรีที่แสดงอยู่จะหยุดพักเปลี่ยนวง วงดนตรีที่จะขึ้นมาเปลี่ยนจะเตรียมพร้อมอยู่ที่เวทีด้านหลัง และเมื่อถึงเวลาเปลี่ยนวงแสดง วงดนตรีหลังเวทีจะเล่นดนตรีสอดประสานไปพร้อมกับวงดนตรีหน้าเวที จากนั้นเวทีจะหมุนเพื่อให้วงดนตรีด้านหลังหันมาเล่นแทน ลักษณะดังกล่าวทำให้การเปลี่ยนวงดนตรีลื่นไหล และทำให้มีเสียงดนตรีเล่นต่อเนื่อง โดยคนที่มาเต้นรำไม่จำเป็นต้องหยุดชะงักการเต้นแต่อย่างใด

เบนนี่ กูดแมน กำลังเป่าคลาริเน็ตร่วมกับวงดนตรีของไทยภายในอาคารลุมพินีสถาน

ใน พ.ศ. 2499 เบนนี่ กูดแมน (BENNY GOODMAN) ราชาเพลงสวิง ได้เดินทางมาประเทศไทย และมีโอกาสเล่นประชันกับวงดนตรีกรมประชาสัมพันธ์ (วงสุนทราภรณ์) ที่ควบคุมวงโดย ครูเอื้อ สุนทรสนาน โดยเบนนี่ กูดแมน เป่าคลาริเน็ตประชันกับเสียงขลุ่ยของครูจำเนียร ศรีไทยพันธุ์ ระหว่างการพำนักในกรุงเทพมหานคร เบนนี่ กูดแมนและคณะได้เล่นดนตรีการกุศลเพื่อหาเงินสมทบทุนการก่อสร้างโรงพยาบาล และยังบรรเลงเพลงไทยสากลหลายเพลงในงานลีลาศการกุศล ณ อาคารลุมพินีสถาน ซึ่งมีผู้เข้าชมงานจำนวนมากทั้งชาวไทยและต่างประเทศ

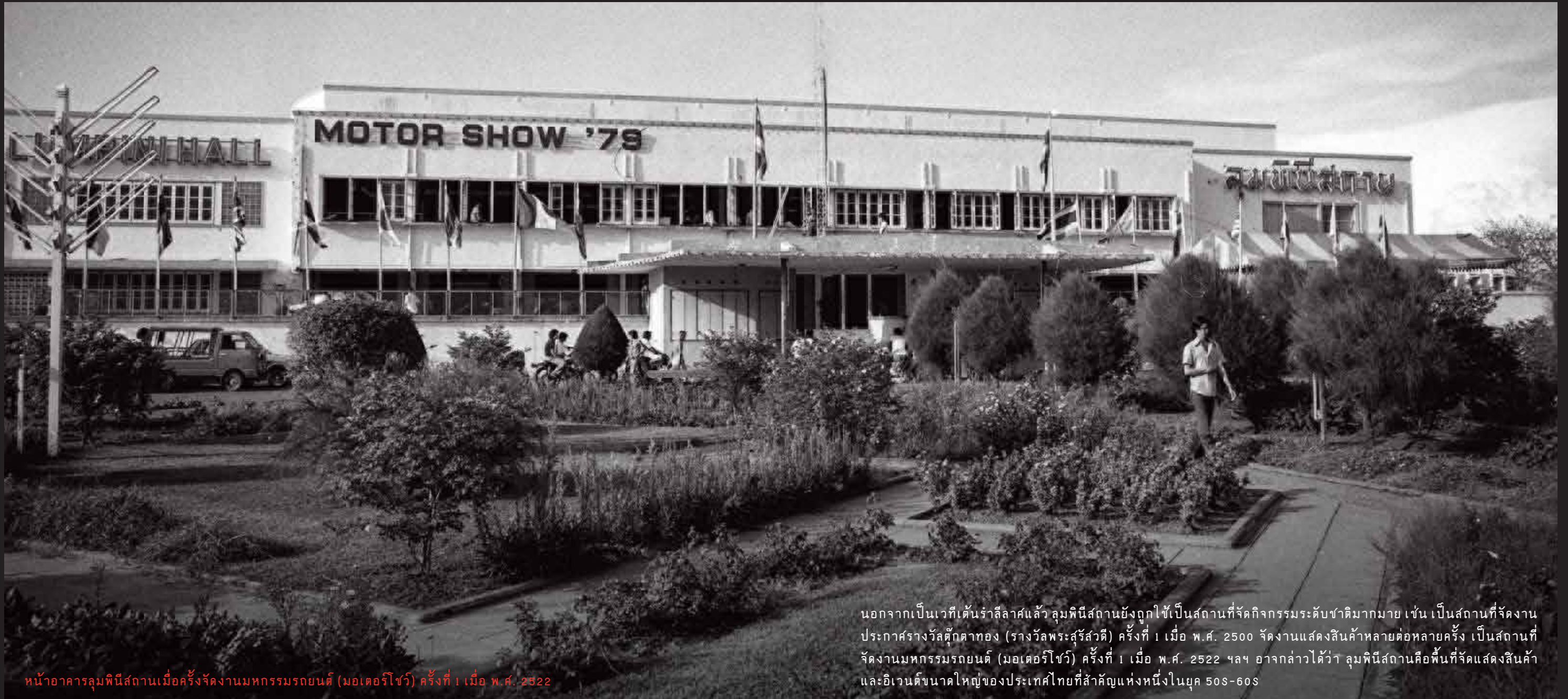
งานเลี้ยงส่งหน่วยจางอจก ภายในอาคารลุมพินีสถาน 30 สิงหาคม 2510

นอกจากเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมบันเทิงแล้ว ลุมพินีสถานยังเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของหน้าประวัติศาสตร์ยุคสงครามเย็นอีกด้วย พ.ศ. 2510 รัฐบาลไทยได้จัดตั้งกรมทหารอาสาสมัครในชื่อ จางอจก (QUEEN'S COBRA) ซึ่งเป็นหน่วยทหารเฉพาะกิจที่รับสมัครชายไทยเพื่อเข้าไปรบในสงครามเวียดนาม ราวกลางเดือนกันยายน พ.ศ. 2510 รัฐบาลไทยได้ฝึกกำลังพลเป็นที่เรียบริย และดำเนินการส่งกำลังพลหลักของหน่วยจางอจกไปที่เมืองไซ่ง่อน เวียดนามใต้ และก่อนที่จะส่งกำลังพลไป ได้มีการจัดงานเลี้ยงส่งหน่วยจางอจก ณ ลุมพินีสถาน โดยมี จอมพล ถนอม กิตติขจร นายกรัฐมนตรี ณ ขณะนั้น มาเป็นประธานในพิธี

การประกวดเต้นลีลาศ ณ ลุมพินีสถาน

เวทีลีลาศลุมพินีสถาน เป็นพื้นที่สาธารณะเพื่อวัฒนธรรมบันเทิงที่สำคัญของสังคมไทยในยุค 50s-60s ในช่วงรุ่งเรืองมีการจัดรายการลีลาศให้ประชาชนเข้ามาร่วมกิจกรรมสัปดาห์ละครั้ง และมีวงดนตรีสุนทราภรณ์ของครูเอื้อ สุนทรสนาน รับหน้าที่ในการเล่นดนตรี ลุมพินีสถานเป็นสถานที่จัดประกวดเต้นลีลาศหลายต่อหลายครั้ง เป็นพื้นที่แฉงเกิดของนักลีลาศชั้นนำในสังคมไทยเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่จัดแสดงคอนเสิร์ตในร่มที่ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่ง อีกทั้งเป็นสถานที่ผ่อนคลายและบันเทิงของวัยรุ่นหนุ่มสาวที่สำคัญในยุคสมัยดังกล่าว

หน้าอาคารลุมพินีสถานเมื่อครั้งจัดงานมหกรรมรถยนต์ (มอเตอร์โชว์) ครั้งที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2522

นอกจากเป็นเวทีเด่นรำลึกแล้ว ลุมพินีสถานยังถูกใช้เป็นสถานที่จัดกิจกรรมระดับชาติมากมาย เช่น เป็นสถานที่จัดงานประกาศรางวัลตุ๊กตาทอง (รางวัลพระสุรัสวดี) ครั้งที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2500 จัดงานแสดงสินค้าหลายต่อหลายครั้ง เป็นสถานที่จัดงานมหกรรมรถยนต์ (มอเตอร์โชว์) ครั้งที่ 1 เมื่อ พ.ศ. 2522 ฯลฯ อาจกล่าวได้ว่า ลุมพินีสถานคือพื้นที่จัดแสดงสินค้าและอเวนิวขนาดใหญ่ของประเทศไทยที่สำคัญแห่งหนึ่งในยุค 50s-60s

สุมขี้ขี้ส่ามาข

● ความจำเป็นต่อทั้งสมัยในภาวะสงครามเย็น

พินัย สิริเกียรติกุล

อาคารลุมพินีสถาน ตั้งอยู่ใกล้บริเวณใจกลางสวนลุมพินีโดยเชื่อมลงมาทางทิศใต้ นับเป็นหนึ่งในสถาปัตยกรรมหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่รัฐใช้ส่งเสริมวัฒนธรรมความบันเทิงเพื่อความมั่นคงของชาติ โดยรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในขณะนั้นมีความเชื่อว่าการสนับสนุนวัฒนธรรมความบันเทิงเป็นหนึ่งในกลไกการต่อสู้กับภัยคุกคามจากคอมมิวนิสต์ โดยการให้การสนับสนุนวัฒนธรรมใน 2 รูปแบบ คือวัฒนธรรมความบันเทิงแบบจารีต เช่น นาฏศิลป์ โขน และละครดึกดำบรรพ์ ฯลฯ ที่มักได้รับการจัดขึ้นที่โรงละครแห่งชาติ (สร้างขึ้นระหว่าง พ.ศ. 2504-2508) และวัฒนธรรมความบันเทิงแบบสมัยใหม่ เช่น การเดินร่าแบบลีลาศและดนตรีแจ๊ส ดังเช่นที่เคยจัดขึ้นอย่างคึกคัก ณ อาคารลุมพินีสถาน (สร้างขึ้นราว พ.ศ. 2496-2499)

สถาปัตยกรรมเพื่อความบันเทิง 2 หลังที่สร้างห่างกันไม่ถึงทศวรรษนี้ บอกอะไรบางอย่างเกี่ยวกับสถานะของไทยในยุคสงครามเย็น

อาจารย์ภัทรวดี ภูษฎาภิรมณ์ ผู้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมความบันเทิงของสังคมกรุงเทพฯ ได้อธิบายถึงความแตกต่างของความบันเทิงที่รัฐสนับสนุนทั้ง 2 รูปแบบไว้ว่า เนื่องจากวัฒนธรรมความบันเทิงแบบจารีตสื่อถึงความเจริญของชาติในอดีตและความเป็นไทย รัฐบาลจึงเน้นแนวทางอนุรักษ์และคลี่คลาย

ด้วยการใช้กรอบแบบแผนของราชสำนักเป็นมาตรฐาน และมีหน่วยงานของรัฐอย่างกองการสังคีต กรมศิลปากร รับหน้าที่สืบทอดแบบแผนวัฒนธรรมความบันเทิงแบบจารีตนั้น (ดูเพิ่มเติมใน ภัทรวดี ภูษฎาภิรมณ์. วัฒนธรรมความบันเทิงในชาติไทย. กรุงเทพฯ: มติชน. 2550)

ลุมพินีสถาน ตั้งอยู่ใกล้บริเวณใจกลางสวนลุมพินีโดยเชื่อมลงมาทางทิศใต้

ส่วนวัฒนธรรมความบันเทิงแบบสมัยใหม่อย่างการเต้นรำแบบลีลาศและดนตรีแจ๊ส มีสถานะแห่ง "ความทันสมัย" ที่รัฐไทยต้องการพัฒนาให้เจริญทัดเทียมอารยประเทศ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกาซึ่งก้าวขึ้นมาเป็นประเทศมหาอำนาจผู้กำหนดระเบียบโลกใหม่ น่าสนใจว่าการสนับสนุนความบันเทิงแบบสมัยใหม่นี้เป็นเรื่องที่รัฐไม่จำเป็นต้องออกแรงมากนัก เพราะความจริงแล้วความบันเทิงแบบสมัยใหม่เริ่มเป็นที่นิยมของประชาชนส่วนหนึ่งมาตั้งแต่ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 แต่ถูกระงับห้ามปรามไปในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ประกอบกับการผ่านสภาวะความยากลำบากในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ผู้คนอดอยาก เหน็ดเหนื่อย และหดหู่ ฉะนั้นเมื่อสงครามสิ้นสุดลง ความบันเทิงที่เคยผลิบานในใจผู้คนมาก่อน จึงกลับมาเบิกบานอีกครั้ง ยิ่งรัฐมีนโยบายให้การสนับสนุน ก็ยิ่งทำให้การเต้นลีลาศและดนตรีแจ๊สได้รับความนิยมจนกลายเป็นค่านิยมของยุคสมัย

อันที่จริงการเต้นลีลาศและดนตรีแจ๊ส ไม่ต่างจากความเป็นอเมริกันด้านอื่น ๆ ที่เข้ามาเผยแพร่ในไทยช่วงสงครามเย็น ไม่ว่าจะเป็นสินค้าอเมริกัน ภาพยนตร์อเมริกัน หรือวัฒนธรรมบริโภคแบบอเมริกัน ที่ล้วนสื่อความหมายเชิง "ก้าวหน้า" ของลัทธิทุนนิยม ไม่ว่าสิ่งนั้นจะจับต้องได้หรือไม่ก็ตาม การที่สิ่งเหล่านี้สื่อถึงความก้าวหน้าของลัทธิทุนนิยม อันมีนัยตรงข้ามกับลัทธิคอมมิวนิสต์ นั่นก็เป็นคุณค่าเพียงพอแล้วที่ทำให้ไทยจำเป็นต้องไขว่คว้าหามาครอบครอง

การเต้นลีลาศในลุมพินีสถาน พ.ศ. 2499

การเดินทางมาเยือนประเทศไทยของราชาเพลงสวิงอย่าง เบนนี่ กูดแมน (BENNY GOODMAN) ใน พ.ศ. 2499 โดยได้ร่วมบรรเลงดนตรีกับวงประสานมิตรในงานลีลาศ ณ ลุมพินีสถาน เป็นหนึ่งในหมุดหมายทางประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญ ที่ความสมัยใหม่แบบอเมริกันได้กลายเป็นอุดมการณ์เชิงก้าวหน้า ชี้นำความบันเทิงอย่างลึกลับซึ้งและรวดเร็ว

ท่วงท่าของเบนนี่ กูดแมน เป่าคาร์เนตประสานกับเสียงขลุ่ยของครูจำเนียร ศรีไทยพันธุ์ ในภาพยนตร์ที่บันทึกไว้โดยสำนักข่าวสารอเมริกัน หรือการร่วมร่างกับคณะเพื่อนรำในเพลงเกี่ยวข้าว และการซ้อมดนตรีกับคณะดนตรีประสานมิตรก่อนขึ้นบรรเลงเพลงด้วยกันในงานลีลาศที่จัดขึ้นในอาคารลุมพินีสถาน ตลอดจนภาพเวทีหมุนได้ (REVOLVING STAGE) ที่กำลังเปลี่ยนฉากการแสดงอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย จากวงดนตรีหนึ่งซึ่งกำลังจะจบเพลงไปสู่อีกวงดนตรีหนึ่งที่กำลังเริ่มบรรเลงเพลงขึ้น ล้วนแต่มีนัยที่มากกว่าการเดินลีลาศ ดนตรีแจ๊ส หรือนวัตกรรมอาคารสมัยใหม่

เบนนี่ กูดแมน ราชาเพลงสวิงกำลังเป่าคาร์เนตประสานกับเสียงขลุ่ยของครูจำเนียร ศรีไทยพันธุ์

เพราะภาพยนตร์เสียงพากย์ไทยชิ้นนี้ ไม่ใช่เพียงการบันทึกเก็บไว้ทั่วไป แต่ยังถูกนำมาเผยแพร่ผ่านทางโทรทัศน์ (อันเป็นสื่อสมัยใหม่ที่เพิ่งเข้ามาในไทยใน พ.ศ. 2498 ก่อนเบนนี่ กู๊ดแมนเดินทางมาเพียง 1 ปี) เหตุการณ์ในครั้งนี้คือหนึ่งในฉากละครทางการเมืองและวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยความระแวงระวังในการจัดฉากอย่างประณีตบรรจง โดยมีอาคารลุมพินีสถานเป็นหนึ่งในฉากแห่งการเชื่อมความสัมพันธ์มิตรระหว่างไทยกับประเทศมหาสมุทรอย่างสหรัฐอเมริกาในครั้งนั้น

อาคารลุมพินีสถาน ซึ่งรัฐบาลไทยจัดสร้างขึ้นในส่วนลุมพินีเพื่อให้ประชาชนใช้พักผ่อนหย่อนใจ น่าจะได้รับอิทธิพลทางรูปแบบมาจาก ROYAL FESTIVAL HALL, SOUTHBANK, LONDON โดยทั้งสองมีจุดที่น่าสังเกตคือสร้างขึ้นในยุคใกล้เคียงกัน ROYAL FESTIVAL HALL นั้นสร้างเสร็จใน ค.ศ. 1951 (พ.ศ.2494) ขณะที่อาคารลุมพินีสถานสร้างขึ้นราว พ.ศ. 2496-2498 และต่างเป็นอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อรองรับความบันเทิงแบบสมัยใหม่ อันเป็นส่วนหนึ่งของแผนเยียวยาจิตใจประชาชนให้พ้นจากความทุกข์ยากสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

นอกจากนี้หากพิจารณาในเชิงรูปแบบทางสถาปัตยกรรม ผนังพาลาเปิดโค้ง (CURVED PARAPET) ที่ทำหน้าที่ปิดหน้าจั่วของส่วนกลางอาคารลุมพินีสถาน ยังมีภาษาทางสถาปัตยกรรมที่พ้องกับหลังคาโค้งของอาคาร ROYAL FESTIVAL HALL อย่างมาก (แม้โครงสร้างอาคารอื่นแท้จริงและคุณภาพทางการออกแบบจะแตกต่างกันอย่างมากก็ตาม) จึงมีความเป็นไปได้ที่สถาปนิกผู้ออกแบบอาคารลุมพินีสถาน (ซึ่งขณะนี้ยังไม่ทราบว่าเป็นใคร) อาจได้รับแรงบันดาลใจบางส่วนมาจากอาคารร่วมสมัยในยุคสงครามเย็นอย่าง ROYAL FESTIVAL HALL

เวทีหมุนได้ของลุมพินีสถาน ใช้ระบบไฮดรอลิกส์เร่งความเร็วในการเปลี่ยนฉากการแสดงจากวงดนตรีหนึ่งไปสู่วงดนตรีอีกวงหนึ่งอย่างต่อเนื่องไม่ขาดตอน

การหยิบยืมรูปแบบสมัยใหม่จากอาคารที่สร้างขึ้นในยุคเดียวกันอย่าง ROYAL FESTIVAL HALL ถือเป็น การแสดงจุดยืนที่รัฐไทย ต้องการเชื่อมโยงกับประเทศที่ยึดถือลัทธิทุนนิยม แม้อิทธิพลทางสถาปัตยกรรมจะไม่ได้เป็นผลผลิตโดยตรงมาจากวัฒนธรรมอเมริกัน แต่หากวัดกันในเชิงคุณค่าของ “ความเป็นสมัยใหม่” ก็ไม่ได้ห่างไกลกันนัก และใช้แทนกันได้ โดยเฉพาะยิ่งหากเปรียบเทียบกับสถาปัตยกรรมเพื่อความบันเทิงของไทยที่สร้างขึ้นในยุคใกล้เคียงกันอย่าง โรงละครแห่งชาติ เราจะเห็นความเป็นสมัยใหม่ที่โดดเด่นของลุมพินีสถานมากขึ้น

ระบบไฮดรอลิกส์ของเวทีหมุนได้ ติดตั้งขึ้นใต้ดินของอาคารลุมพินีสถาน

อาคารโรงละครแห่งชาติ ออกแบบโดยสถาปนิกกรมศิลปากร หม่อมเจ้าสมัยเฉลิม กฤดากร และ อิศสระ วิวัฒนานนท์ สร้างขึ้นระหว่าง พ.ศ. 2504-2508 เป็นสถาปัตยกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อรองรับความบันเทิงในแบบจารีต อันเป็นหนึ่งในนโยบายคู่ขนานที่รัฐใช้สนับสนุนความบันเทิงทั้งแบบจารีตและแบบสมัยใหม่ควบคู่กันไป น่าสังเกตว่ารูปแบบและองค์ประกอบของสถาปัตยกรรมแบบไทยประยุกต์ของโรงละครแห่งชาติ ไม่ว่าจะเป็นหลังคาทรงไทย เครื่องลายธงชาติในระนาบทางหงส์ แบบเครื่องคอนกรีต และเวทีการแสดงภายในที่มีม่านดึงขึ้นลงปิดและเปิดฉากการแสดงในแบบจารีตนั้น ไม่ใช่สิ่งที่เราสามารถพบได้ในอาคารลุมพินีสถาน เพราะคุณค่าที่จูงใจยึดโยงกับแบบแผนค่านิยมเชิงประเพณีของโรงละครแห่งชาติ แม้เป็นส่วนสำคัญของนโยบายรัฐ แต่ก็ถูกจัดวางไว้ต่างหากจากคุณค่าเชิงก้าวหน้าสมัยใหม่ของอาคารลุมพินี

โรงละครแห่งชาติ สถาปัตยกรรมแบบไทยประยุกต์ที่สร้างขึ้นเพื่อรองรับความบันเทิงในแบบจารีต

พระยาอนุมานราชธน ผู้ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมศิลปากรระหว่าง พ.ศ. 2485-2491 และที่ปรึกษาของกรมศิลปากรจนถึง พ.ศ. 2508 เห็นถึงความถึงความจำเป็นในการแบ่งศิลปะ (ในยุคนสงครามเย็น) ออกเป็น 2 ประเภท นั่นคือ ศิลปะปัจจุบัน และ ศิลปะสืบทอดของชาติ

“ศิลปะปัจจุบันเป็นเรื่องราวส่งเสริมศิลปะให้เจริญก้าวหน้าไปตามสิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์แห่งความเป็นอยู่ของชาติ เป็นอย่างเดียวกับกาแต่งตัว การกินอยู่เหยาเรือน ความคิดและความเห็นอื่น ๆ ซึ่งจะเหมือนสมัยก่อนไม่ได้ [...] คือดัดแปลงแก้ไขศิลปะสืบทอดให้เข้ากับสมัยความก้าวหน้า ส่วนศิลปะสืบทอดเป็นศิลปะที่ล่วงสมัยแล้ว แต่ก็ต้องรักษาไว้ไม่ให้สูญไป เพราะเป็นลักษณะประจำชาติ”

ในแง่นี้ สถาปัตยกรรมสมัยใหม่ของลุมพินีสถานจึงเข้าข่าย “ศิลปะปัจจุบัน” ขณะที่สถาปัตยกรรมไทยประยุกต์ของโรงละครแห่งชาติก็มีทิศทางสอดคล้องกับการสร้างลักษณะประจำชาติชาติในแบบศิลปะสืบทอด

เหตุผลที่สถาปัตยกรรมเพื่อความบันเทิงของรัฐทั้ง 2 หลังนี้ ต้องสร้างอยู่แยกกัน ไม่สามารถนำมาผนวกรวมกันได้ แต่จะขาดอย่างหนึ่งอย่างใดไปก็ไม่ได้ สะท้อนสภาวะความกำกวมของรัฐไทยในช่วงสงครามเย็น ที่ในด้านหนึ่งจำเป็นต้องหิบบิยมความทันสมัยเชิงก้าวหน้าของอารยประเทศในฝ่ายทุนนิยมมาครอบครอง ไม่ให้หลุดไปอยู่ในโลกคอมมิวนิสต์ในขณะเดียวกันก็จำเป็นต้องอนุรักษ์สืบสานความเป็นไทยเพื่อรักษาไว้ซึ่งรากเหง้าในอดีตของตนเอง

ภายใต้สภาวะแห่งความกำกวมที่รัฐไทยกำลังเผชิญในช่วงสงครามเย็นนี้เอง ที่ทำให้เราเข้าใจได้ว่า ทำไมลุมพินีสถานจึงจำเป็นต้องทันสมัย และไม่เป็ไทย

ลุมพินีสถาน สถาปัตยกรรมสมัยใหม่ในยุคสงครามเย็น

က ဂ ဃ မ ဎ ဏ ဖ ဖ ဝံ

ဝံ ဃ ဝံ

ဝံ ဃ ဝံ ဃ ဝံ

က ဂ ဃ မ ဎ ဏ ဖ ဖ ဝံ

ค ว า ม ท ร ง จ ำ

SAVE THE LAST DANCE FOR ME

โปรดเก็บการเต้นรำครั้งสุดท้ายไว้ให้กัน ชุดภาพถ่ายที่ชวนให้รำลึกถึง ความรัก ความหลัง ความสุข และความทรงจำที่บรรจุกว้างอยู่ในลุ่มพินีสถาน ผ่านมุมมองของช่างภาพ 5 ท่าน ภาพถ่ายชุดนี้เป็นเสมือนสื่อกลางในการบอกเล่าอดีตอันยิ่งใหญ่ของเวทีลีลาศกลางพระนครที่ทันสมัยที่สุดในยุค 50s-60s ที่ยังคงหลงเหลือให้เห็นเพียงตัวอาคาร อันเป็นประจักษ์พยานที่เดินผ่านกาลเวลามาจนถึงปัจจุบัน

ภาพถ่ายโดยช่างภาพจาก ชมรมภาพถ่ายขาวดำ

แห่งประเทศไทย (BWTHAI)

กิตติพล ยิ่งกิจภิญโญ - CHIMPHOTO

นพ. มารุต มาเลิศ - FOTOMADDOG

นันทรา ตรีปัจยากร - HANNAH NATHARA

ประพาส สาริกานนท์ - PRAPAS

อิสรัตน์ (แอล) แชลี่ม - LISHAPPY

● อิศรัตน์ (แอล) แม่ลิ้ม

ร่ำ ย ร่ำ

พื้นที่ร่ำร่ำผ่านมุมมองภาพถ่ายสถาปัตยกรรมโดย วีระพล สิงห์น้อย
เพจ FOTO_MOMO ช่างภาพสถาปัตยกรรมผู้หลงใหลอาคารที่
ถูกทอดทิ้ง และเชื่อว่าหากปล่อยให้สถาปัตยกรรมรกร้างเดียวดาย
คงไม่ต่างอะไรจากร่างกายที่ปราศจากวิญญาณ แต่ในความเจียบ
ของสถาปัตยกรรมนั้น กลับมีเสน่ห์ชวนให้เราได้ค้นหาร่องรอย
ของอดีต อยากขอบคุณสถานที่เหล่านั้นที่เป็นเสมือนเวที
ให้ชีวิตมากมายเคยร่ำร่ำอยู่ในนั้น

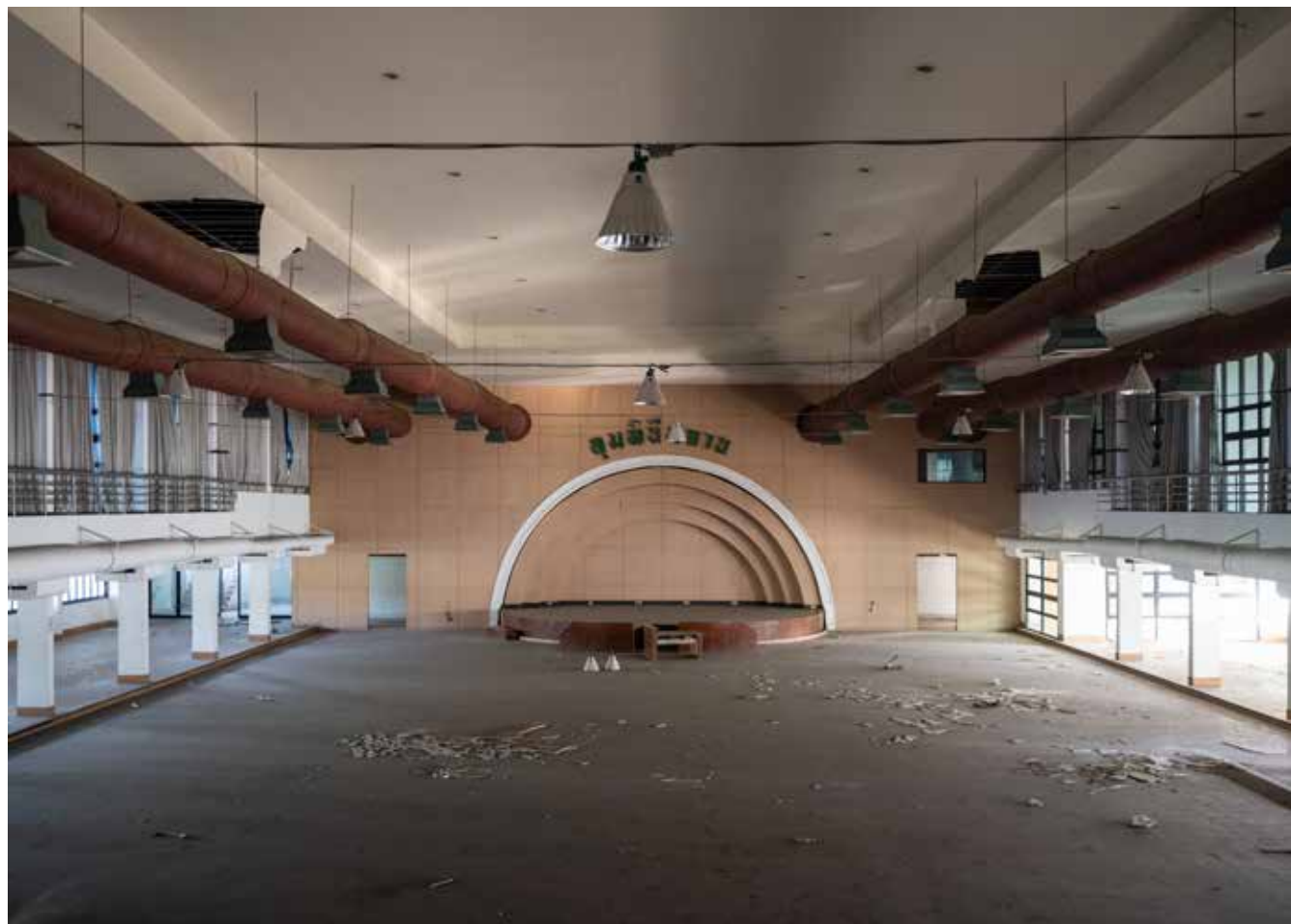

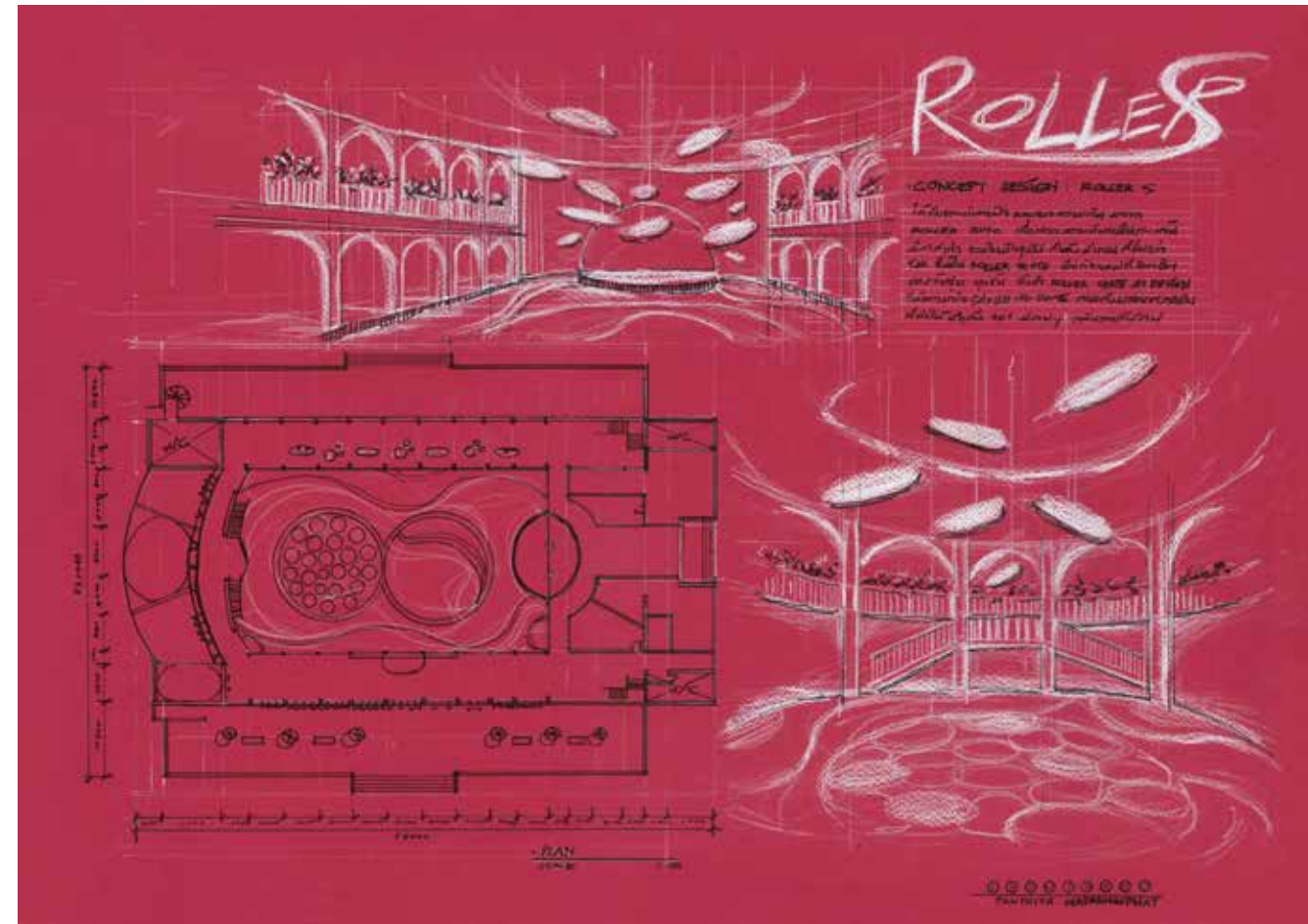
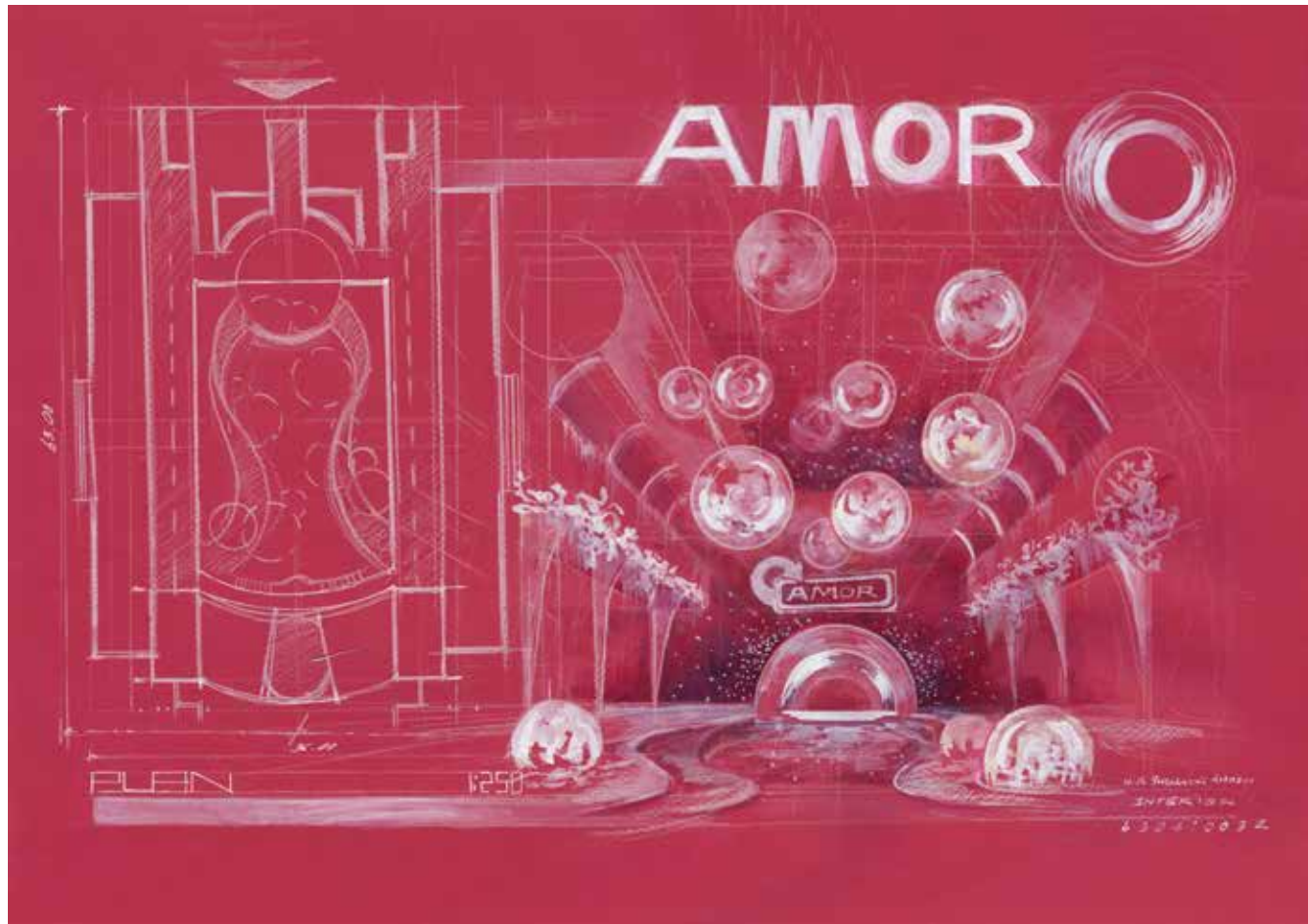

จิ น ต ข า ก า ร

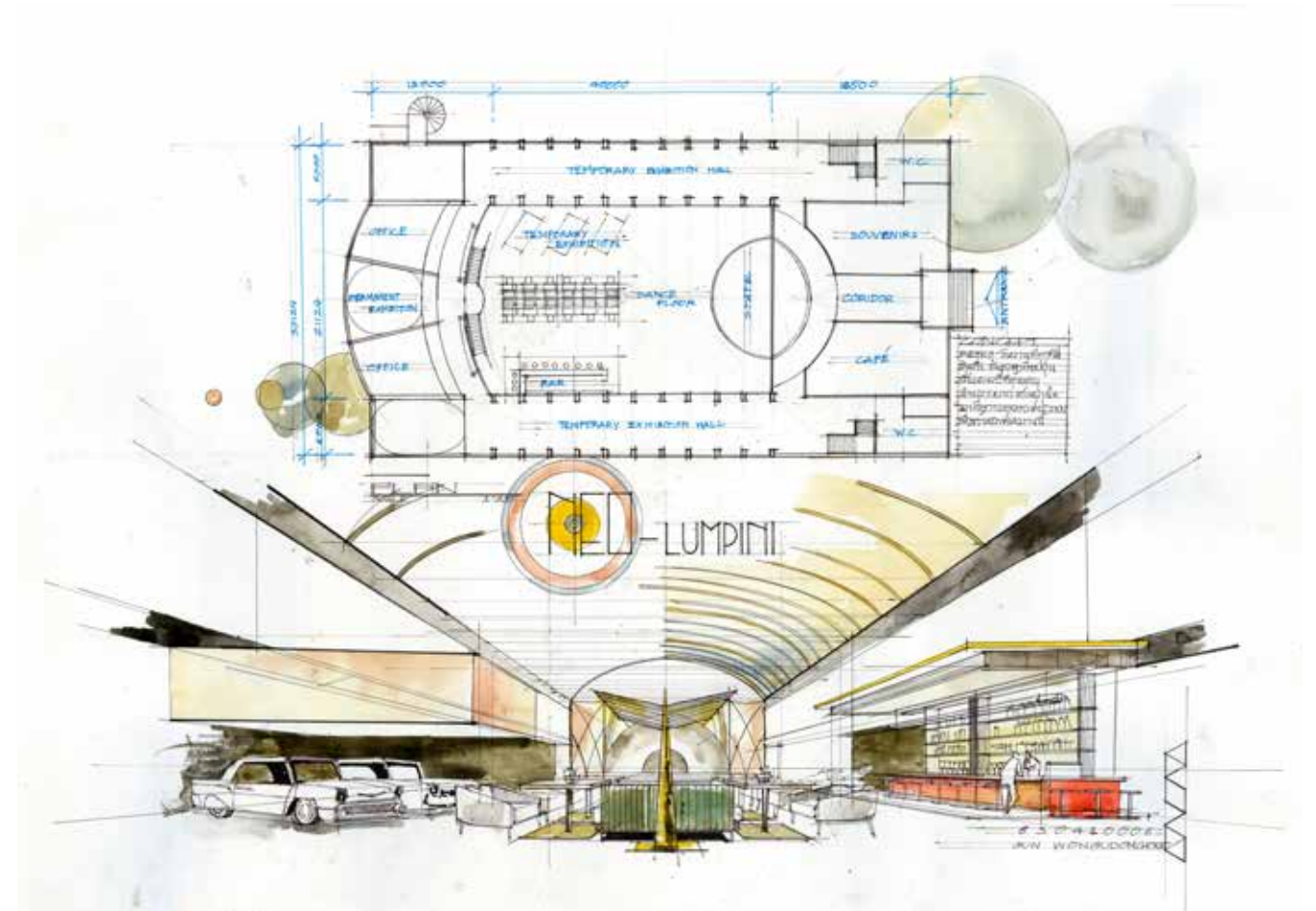
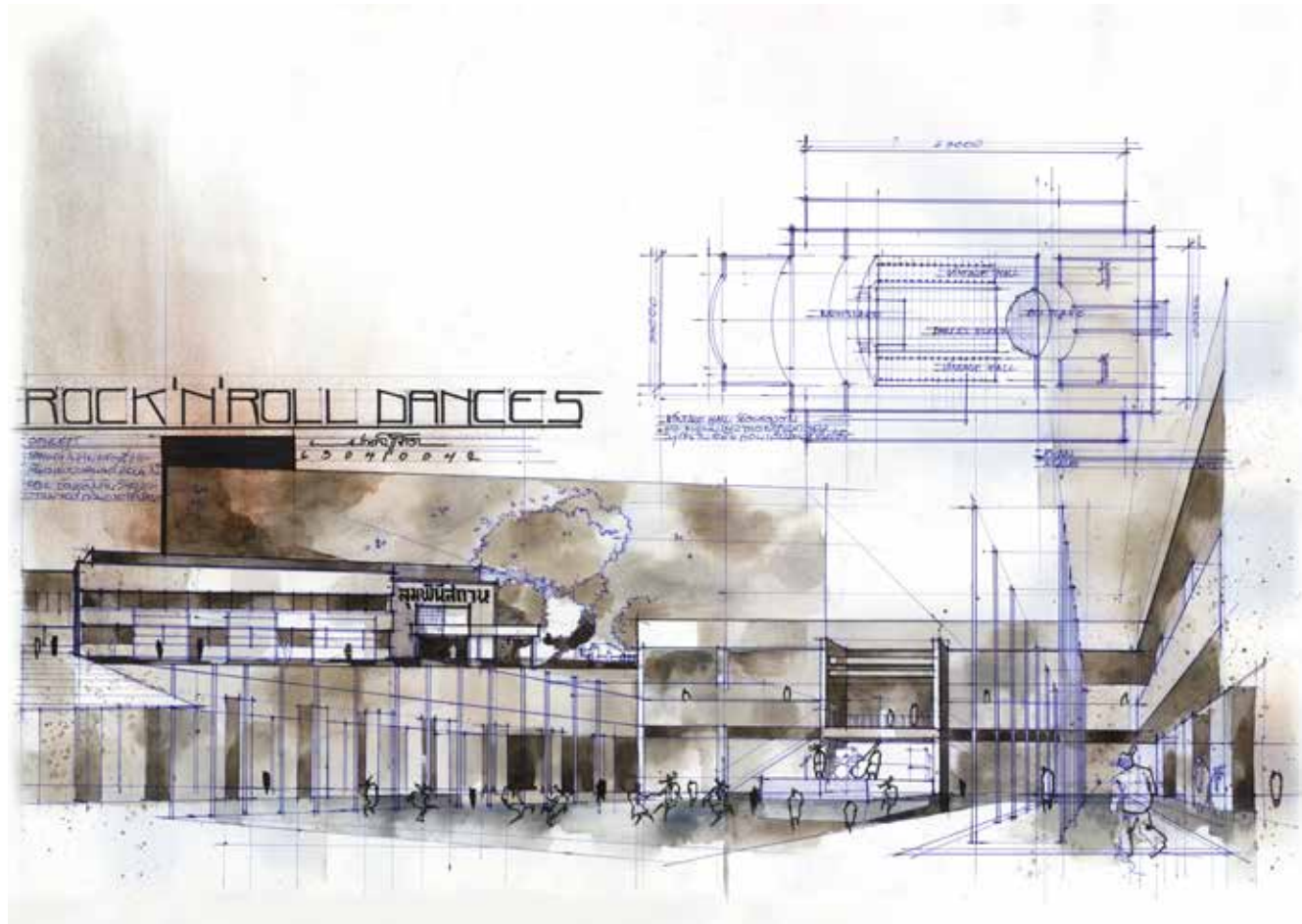
ผลงานการออกแบบเชิงแนวคิด เพื่อทดลองนำเสนอ
ความเป็นไปได้ที่หลากหลาย ในการปรับปรุงอาคารลุมพินีสถาน
ให้กลายเป็นพื้นที่สาธารณะทางวัฒนธรรมสำหรับประชาชน
อย่างแท้จริง งานออกแบบชุดนี้เป็นการเปิดโอกาสให้คนรุ่นใหม่
ได้ลองมองย้อนกลับไปในอดีตของลุมพินีสถาน พร้อมกับการ
คำนึงถึงการใช้งานสมัยใหม่ในโลกปัจจุบัน และผสานความรู้
ความเข้าใจทั้งสองส่วนเข้าด้วยกัน จนนำไปสู่การ
คิดต่อยอดสู่จินตนาการรูปแบบใหม่

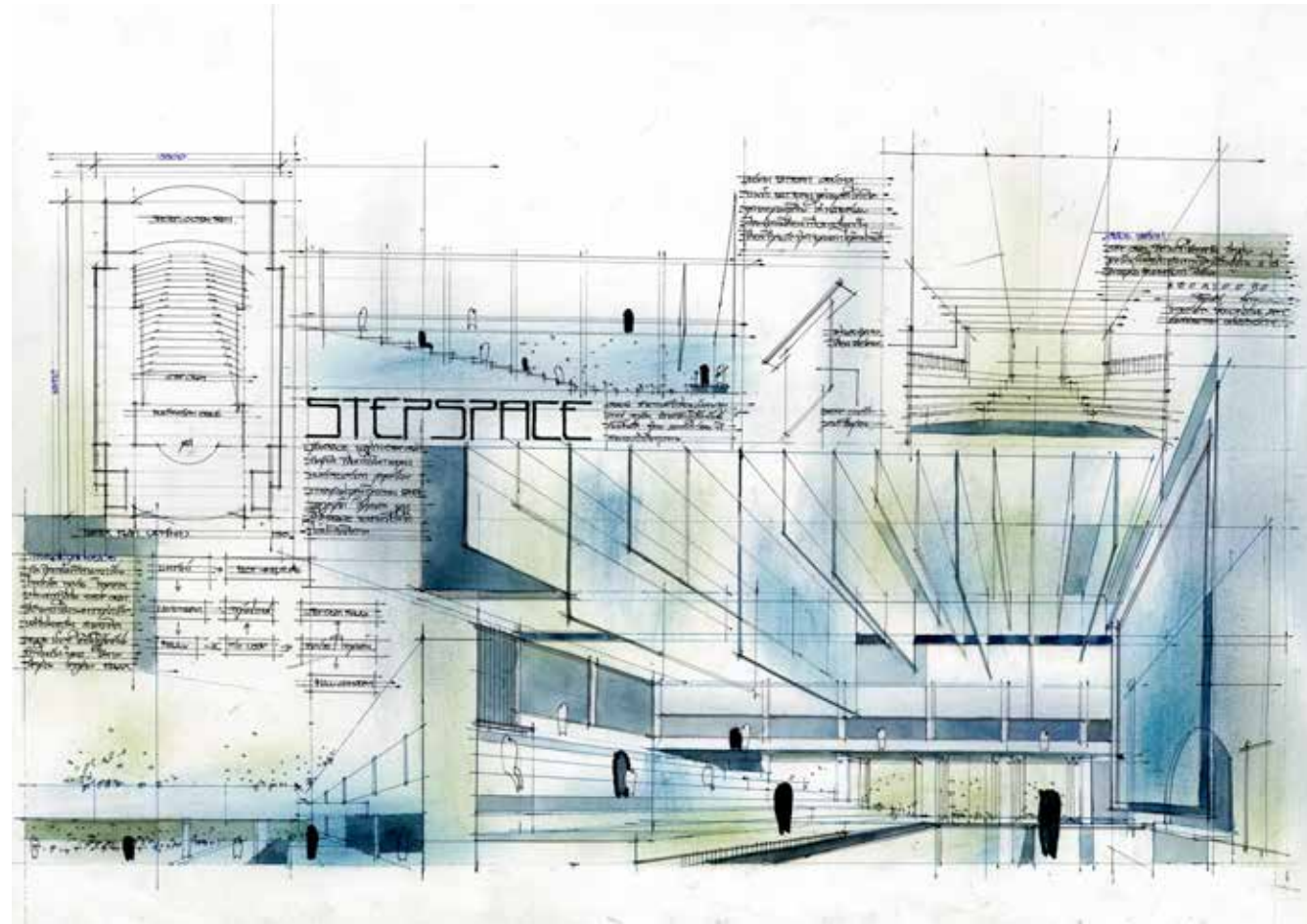
ผลงานชุดนี้เกิดขึ้นโดยความร่วมมือจาก
นักศึกษาคณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

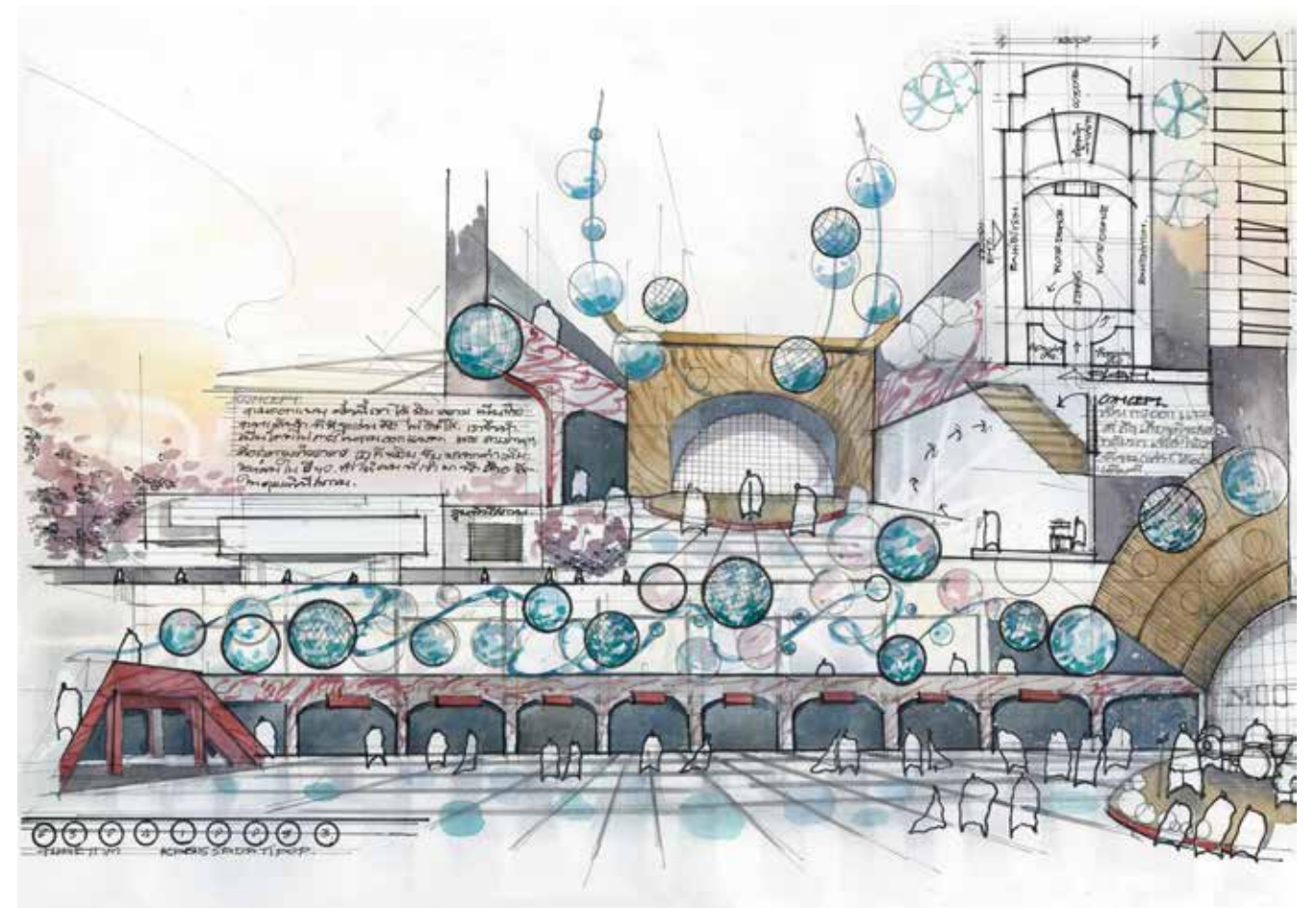

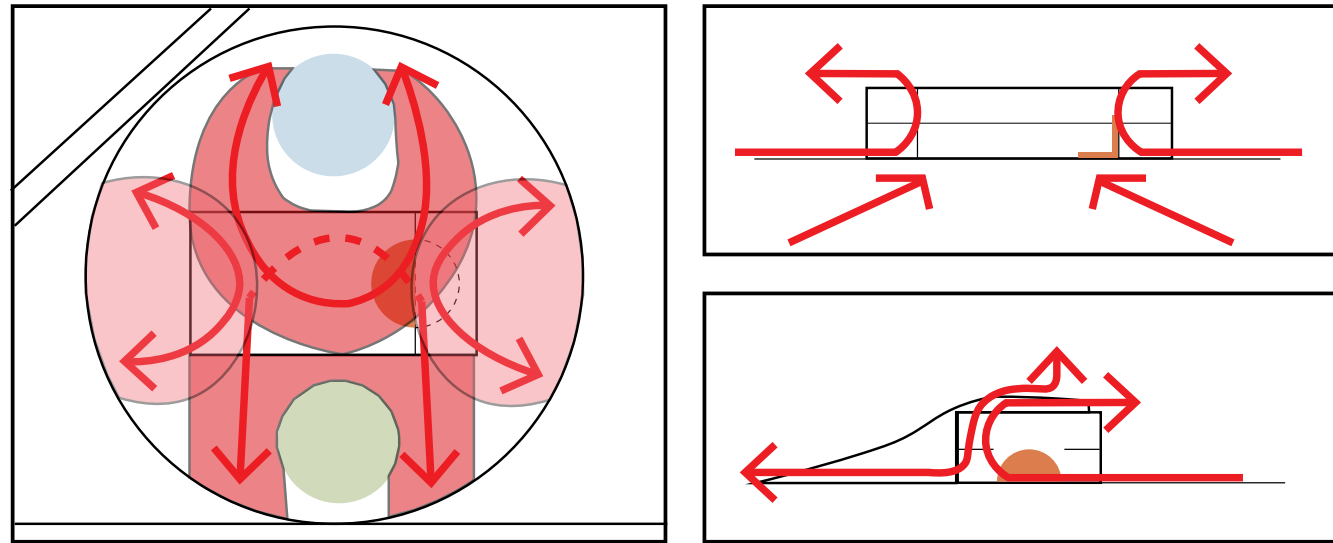

นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ กลุ่ม POLITICAL ARCHITECTURE PROJECT STUDIO (PAPS)
โดย ดร. วิญญู อารักขา ร่วมกับโครงการ REVITALIZING BANGKOK
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นำเสนอจินตนาการ
ความเป็นไปได้ใหม่เพื่อพัฒนาอาคารสาธารณะ “ลุมพินีสถาน” (LUMPINI HALL)
ผ่าน 5 แนวทางปรับแต่งสถาปัตยกรรม ซึ่งอยู่ระหว่างการอนุรักษ์และ
การเปลี่ยนแปลง (PRESERVE/CHANGE) การใช้สอยเดิมและใหม่ (OLD/
NEW PROGRAM) บทบาทของบริษัทและพื้นที่ภายใน (CONTEXTUALITY/
INTERIORITY)

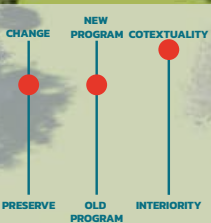
RE---VITALIZING
BANGKOK

LUMPINIHALL FLOWING IN & OUT

6216680428 กัญญาณัฐ หนองหารพิทักษ์
6216680840 เบญญาภา ปานทอง

แนวคิด FLOWING IN & OUT คือ การไหลของกิจกรรมจากภายนอกเข้าสู่ภายในตัวอาคารและการเชื่อมต่อกันในทางกลับกันด้วย เป็นการขยายบทบาทของอาคารลุมพินีสถานเพื่อรองรับกิจกรรมร่วมกับพื้นที่ส่วนสาธารณะและขยายการดึงดูดผู้คนที่กำลังใช้งานส่วนลุมพินีหรืออยู่ภายนอกส่วนให้เข้ามาสู่ตัวอาคารโดยไม่ได้มีความรู้สึกว่าเป็นที่สถาปัตยกรรมและภูมิทัศน์ถูกแบ่งแยกอย่างชัดเจน ในแต่ละด้านของตัวอาคารจะรองรับกิจกรรมการรวมตัวของประชาชนใน 4 รูปแบบ ซึ่งจะมีความสอดคล้องกับการใช้งานอาคารด้านในที่ส่งเสริมกิจกรรมดนตรีและลีลาศเดิมสู่ "ศูนย์การเรียนรู้ดนตรี (MUSIC LEARNING CENTER)" ขณะเดียวกันก็รองรับกิจกรรมอื่น ๆ ที่เสริมกับบริบทแต่ละด้าน

PROGRAM

พื้นที่ภายในอาคาร : MUSIC LEARNING CENTER เน้นกิจกรรมทางดนตรีเป็นหลัก เช่น ห้องพักนักดนตรี ห้องสำหรับซ้อมการแสดงต่าง ๆ และเก็บอุปกรณ์ โดยมีพื้นที่โถงกลางสำหรับการแสดงใหญ่ ศูนย์การเรียนรู้ดนตรีนี้ควรได้รับการออกแบบเชื่อมต่อกับลาน ส่วน และอนุสาวรีย์ "ครูเอื้อ" ทางด้านหน้าอาคาร

ด้านหน้าอาคารทิศใต้ : เป็นด้านซึ่งมีอนุสาวรีย์ เอื้อ สุนทรสนาน โดยจะยังคงรูปแบบเดิมของอาคารลุมพินีสถานเอาไว้ เพื่อให้ยังคงอัตลักษณ์ของสถานที่ ในขณะที่ส่วนและลายผังรอบอนุสาวรีย์ได้รับการขยายขอบเขตให้กว้างขวาง รองรับกิจกรรมได้หลากหลายขึ้นและดึงดูดผู้คนจากถนนพระรามที่ 4

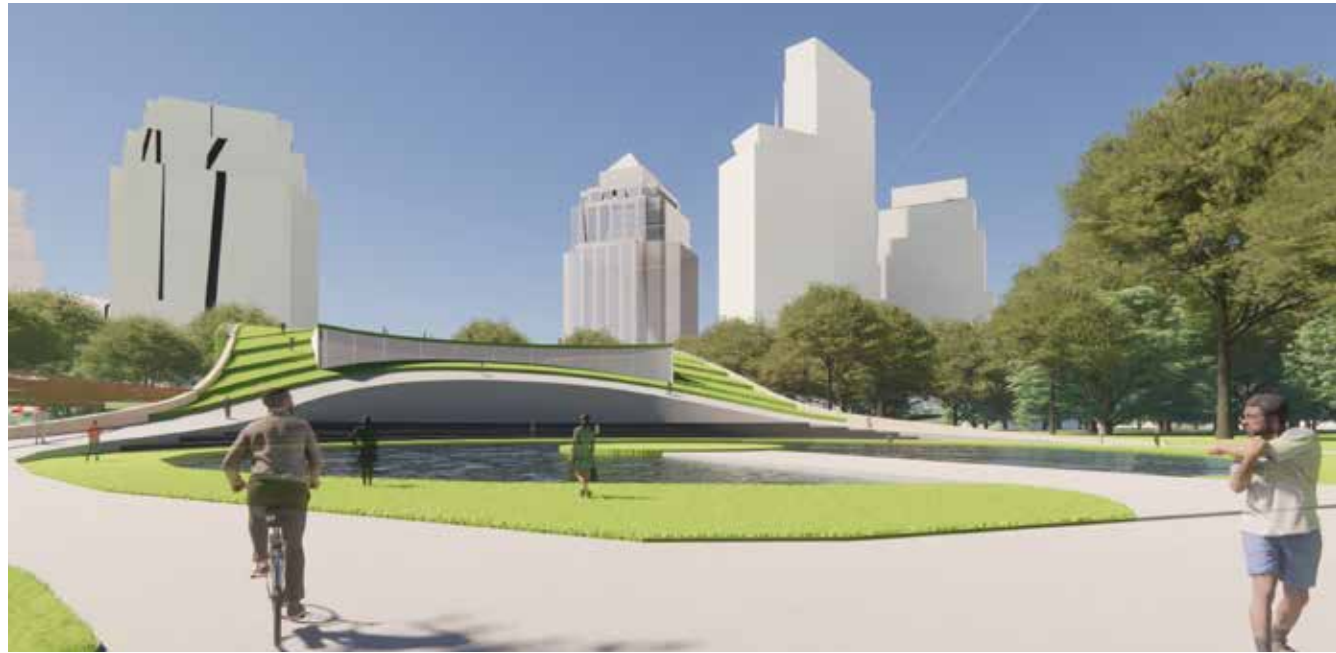
ด้านหลังอาคารทิศเหนือ : เป็นด้านที่ติดสระน้ำถูกนำเสนอเป็นพื้นที่สำหรับการพักผ่อนหรือชมการแสดงกลางแจ้ง โดยยกทางเดินและลานขึ้นเป็นเนินหน้าปกคลุมเป็นหลังคาอาคาร มีส่วนตรงกลางของเนินที่ฝังเข้าด้านในเป็นร้านอาหารและคาเฟ่ที่เปิดให้ทุกคนสามารถเข้าไปใช้บริการได้

ด้านข้างอาคารทิศตะวันตก : เป็นด้านที่เชื่อมต่อกับแนวแกนทแยงหลังของส่วนลุมพินี จึงมีการเชื่อมต่อออกมาเป็นแกนใหม่เพื่อดึงดูดคนที่กำลังใช้ส่วน โดยพื้นที่ด้านนี้เตรียมไว้สำหรับการแสดงดนตรีกลางแจ้งที่ทุกคนใช้เพื่อแสดงออกถึงความสามารถพิเศษของตนเองได้

ด้านข้างอาคารทิศตะวันออก : เป็นด้านซึ่งย้ายเอาหลังคา CANOPY จากทางฝั่งทิศใต้มาเป็นเวทีหลัก โดยมีโครงเหล็กส่วนลอยอยู่ด้านบนบ่งบอกอาณาเขตและรองรับการติดตั้งอุปกรณ์ต่าง ๆ ตัวพื้นที่มีความเหมาะสมรองรับการแสดงกลางแจ้ง โดยกลุ่มสังคมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นชมรมเดินในสวนลุมพินี คนกลุ่มใหม่จากโครงการ ONE BANGKOK รวมถึงประชาชนกลุ่มอื่น และกิจกรรมการแสดงออกทางความคิดเห็นต่าง ๆ

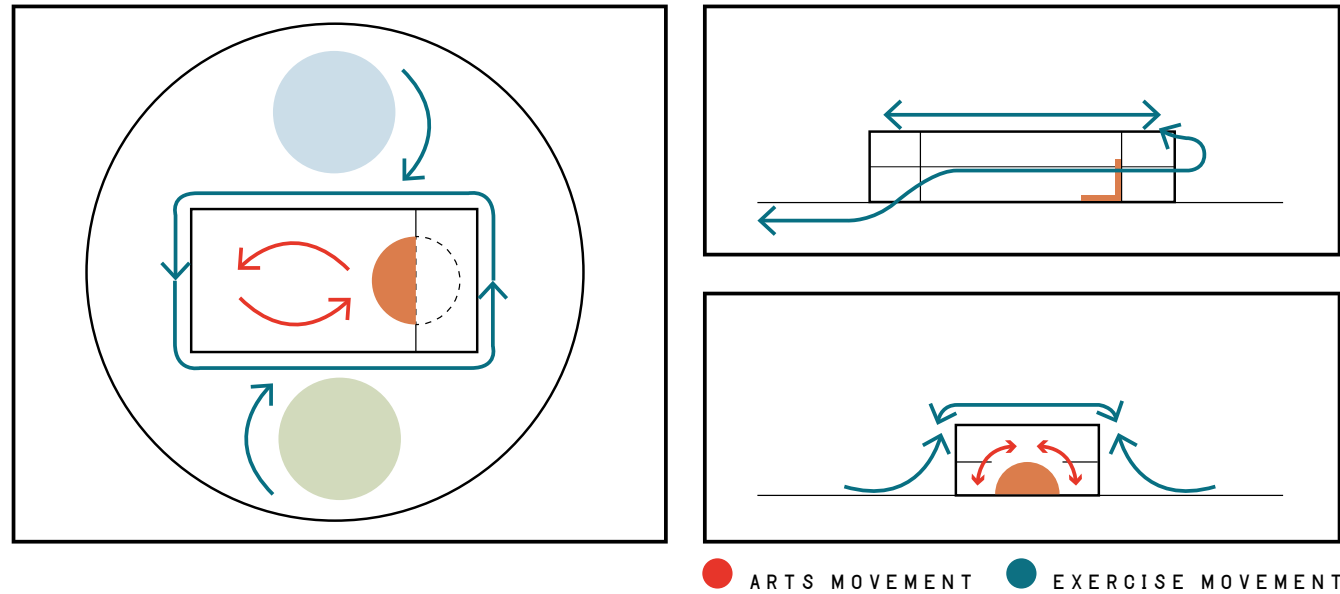

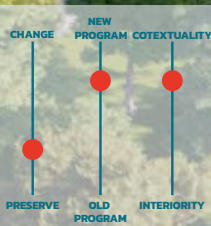
LUMPINIHALL

DOUBLE MOVEMENT

6216680097 ธนบดี ฤทธิชัย

แนวคิด "การเคลื่อนไหว" หรือ "MOVEMENT" ถูกตีความจากการศึกษาประวัติศาสตร์ของทั้งสวนลุมพินีและอาคารลุมพินีสถาน MOVEMENT ของสวนลุมพินีที่เป็นภาพจำคือ "การออกกำลังกาย" (EXERCISES) ไม่ว่าจะเป็นกายบริหาร ริ่ง ปั่นจักรยาน หรืออื่น ๆ ในขณะที่ MOVEMENT ของอาคารลุมพินีสถานเป็นกิจกรรมที่เคยเกี่ยวกับ "ศิลปะ" หลากหลายแขนง (ARTS) ไม่ว่าจะเป็นการแสดงดนตรี การลีลาศ หรือการละคร อาคารหลังนี้ จึงควรเป็นเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยง MOVEMENT ทั้งสองอย่างเข้าด้วยกัน และส่งเสริมให้กิจกรรมทั้งสองส่วนนี้มีปฏิสัมพันธ์กันทั้งในและนอกอาคาร

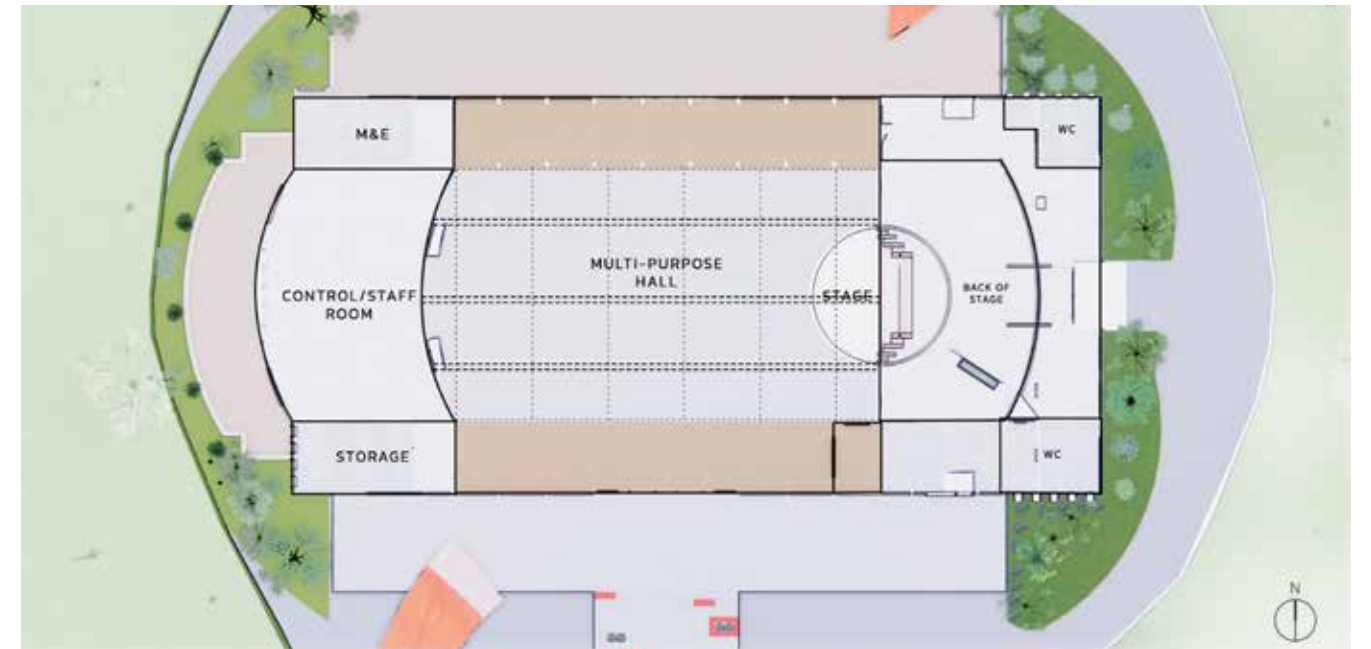
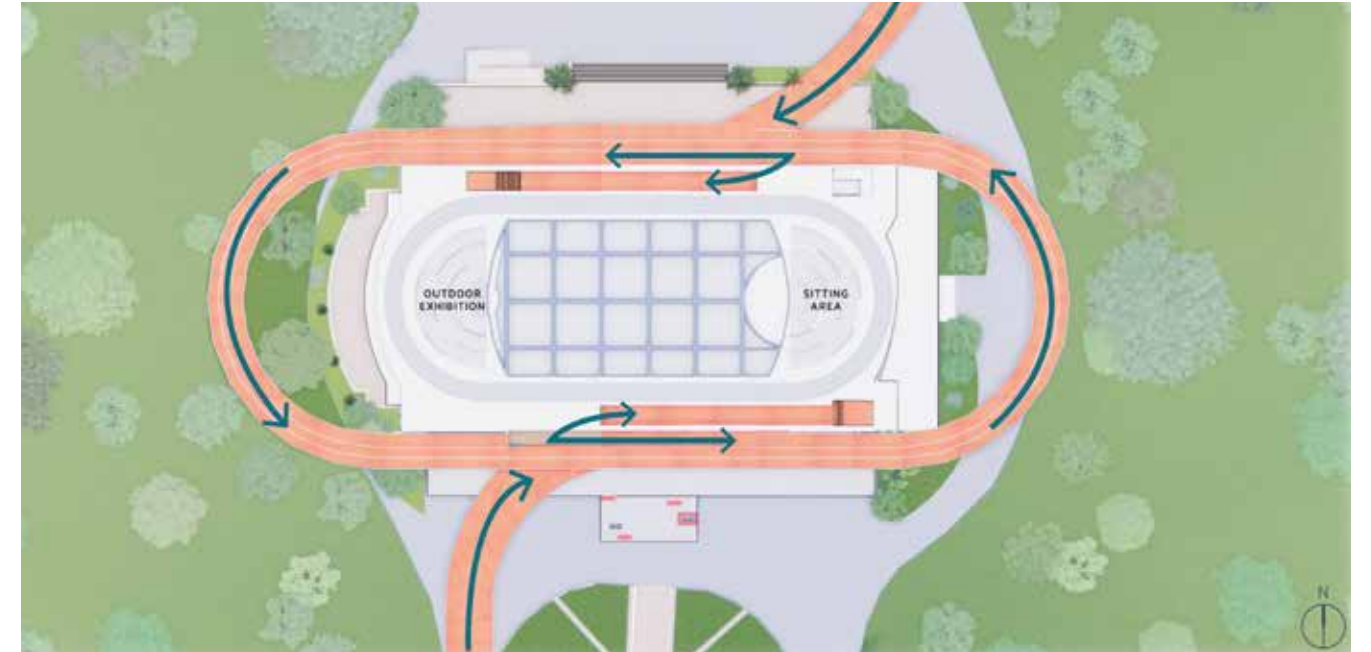
PROGRAM

EXERCISES

ด้านนอกอาคาร : การเชื่อมต่ออาคารให้เป็นส่วนหนึ่งกับส่วนถูกทดลองด้วยทางลาดขนาดใหญ่ นำผู้คนที่ออกกำลังกายให้เข้ามามีส่วนร่วมกับอาคาร และมีโอกาสที่จะเข้าร่วมกับกิจกรรมทางศิลปะใหม่ๆ ภายใน ซึ่งมีการเตรียมโครงสร้างรองรับการปรับเปลี่ยนพื้นที่อย่างยืดหยุ่น นอกจากนี้ ROOFTOP RUNNING TRACK ยังมีพื้นที่สำหรับรวมตัวทำกิจกรรมหรือจัดแสดงนิทรรศการภายนอกเพื่อรองรับการใช้งานต่าง ๆ

ARTS

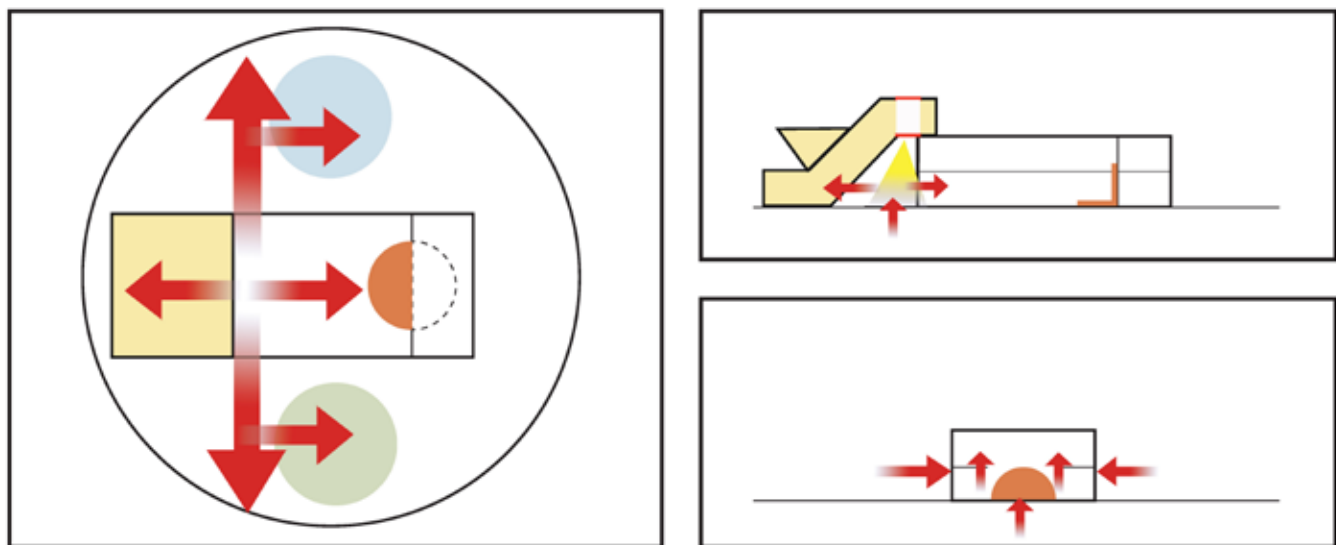
ด้านในอาคาร : กิจกรรมที่หลากหลายจำเป็นต้องมีพื้นที่ที่มีความยืดหยุ่นสูงเพื่อรองรับความเป็นไปได้ต่างๆ ในที่นี้ โถงอาคารจึงมีการติดตั้ง SCAFFOLDING PARTITION เพื่อขยับขึ้นลงเพื่อแบ่งพื้นที่การใช้งานให้เหมาะสม เช่น งานดนตรี งานเต้นรำที่ต้องการจุคนมาก หรืองานศิลปะจัดวางขนาดใหญ่ จะไม่มีการกั้น แต่หากเป็นการจัดงานนิทรรศการที่ต้องการกั้นแบ่งพื้นที่เป็นลำดับ สามารถทำให้พื้นที่แฉกได้

LUMPINIHALL

EMOTIONAL/EXTREME

6216680717 ณัชฎาตา แป้นพันธ์ุ
 6116680239 ภัทรภรณ์ จุมพลพันธ์

การอยู่ร่วมกันระหว่างสถาปัตยกรรมรูปแบบเดิมและรูปแบบใหม่ ซึ่งถูกเชื่อมต่อกันด้วยพื้นที่สาธารณะในร่มที่วางอยู่บนแกนการสัญจร เชื่อมถึงน้ำและส่วนหน้าอาคารลุมพินีสถานเข้าไว้ด้วยกัน

ลานสาธารณะใหม่นี้ยังเปิดทางเข้าไปสู่พื้นที่ความรื่นรมย์ทางอารมณ์ ในอาคารเดิมและพื้นที่กิจกรรมสร้างความตื่นเต้นในอาคารใหม่

ก่อให้เกิดความแตกต่างทางสุนทรียภาพและประสบการณ์ โดยการปรับปรุงนี้ ต้องการสื่อถึงความขัดแย้งในเชิงการใช้งานและรูปแบบ แต่ยังคงมีความเกี่ยวเนื่องและส่งเสริมซึ่งกันและกัน

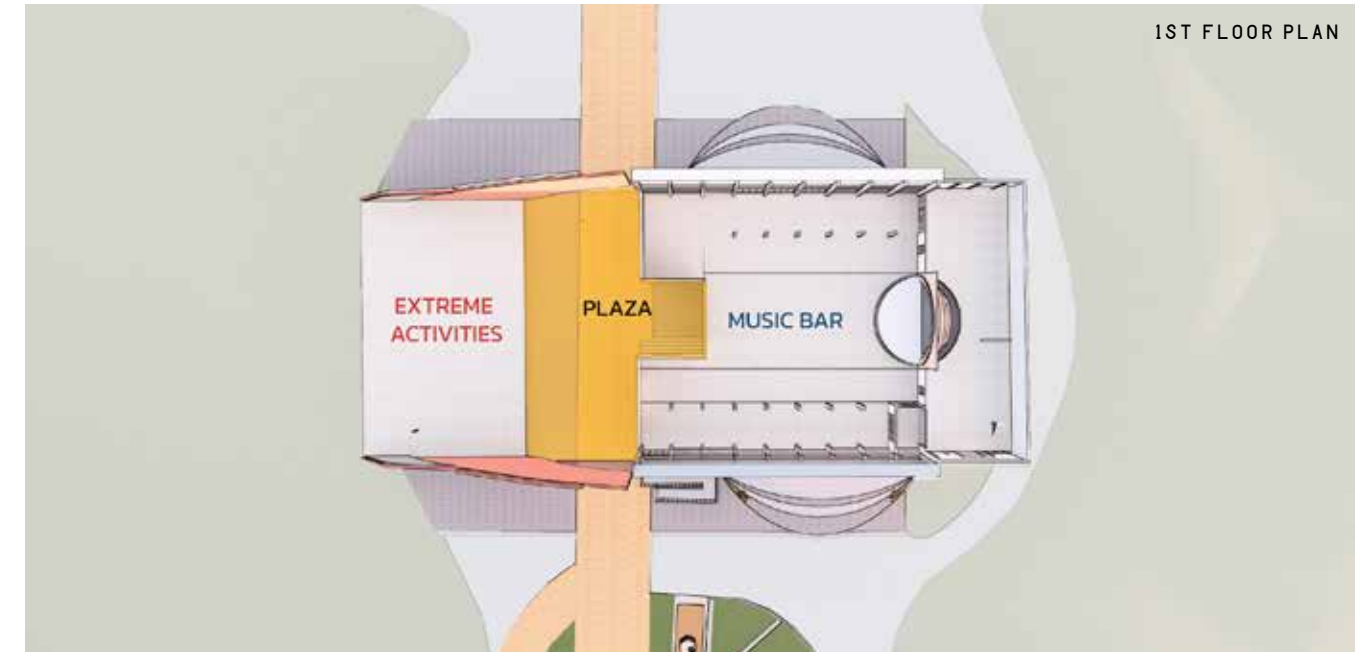

PROGRAM

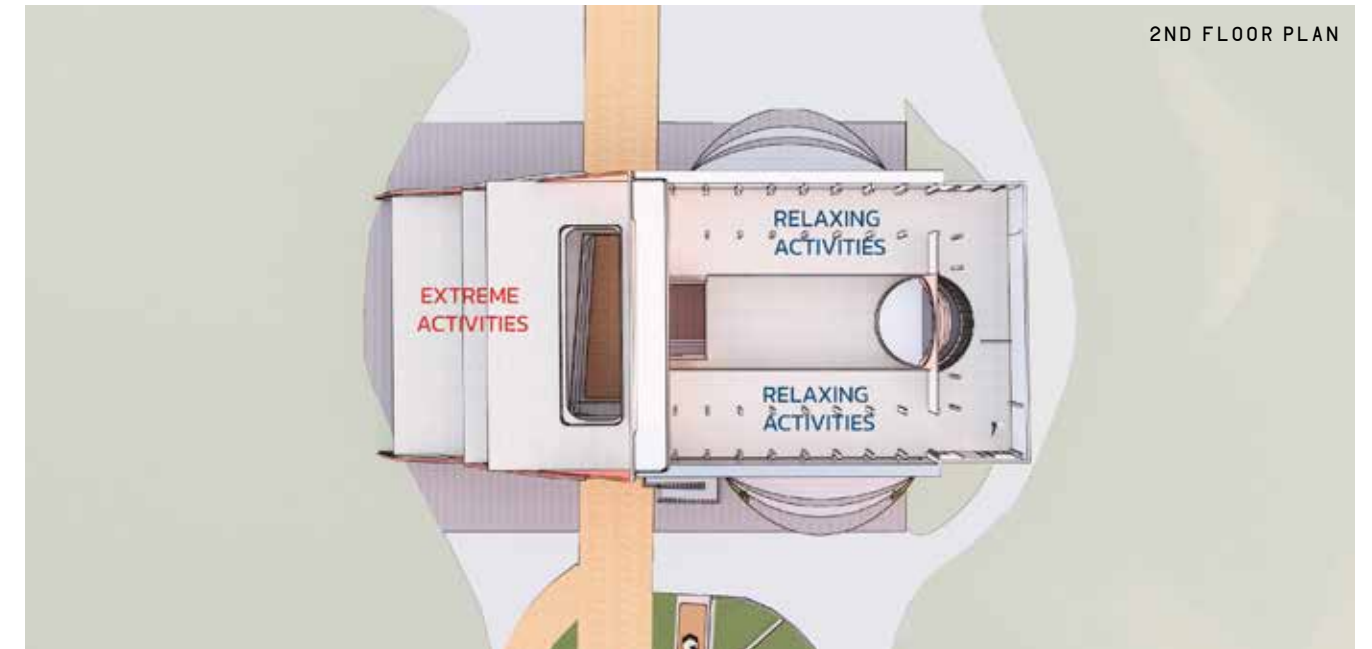
ส่วนนี้เป็นพื้นที่สาธารณะที่สร้างความผ่อนคลายทางจิตใจแก่ผู้คน กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความรื่นรมย์ทางด้านอารมณ์ ซึ่งมีมาแต่อดีตคือการแสดงดนตรีและการเต้นรำ ในที่นี้ ลุมพินีสถาน คืออาคารสาธารณะที่รองรับความต้องการของผู้คน ในเชิงสุนทรียภาพทางอารมณ์มาแต่อดีต

การปรับปรุงโครงการลุมพินีสถานควรนำมาซึ่งกิจกรรมใหม่ที่รองรับสุนทรียภาพทางอารมณ์ที่หลากหลายขึ้น อาทิ การออกกำลังกายที่มีเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้อง การใช้สอยใหม่ ๆ เหล่านี้ใช้เทคโนโลยีเข้ามา องค์ประกอบหลักถูกจัดวางไว้ในอาคารใหม่ที่วางอยู่เคียงข้างอาคารเดิม

กิจกรรมทั้งสองรูปแบบที่เกิดขึ้นถูกออกแบบมาเพื่อรองรับผู้คนที่มีความทรงจำในพื้นที่นี้ ขณะเดียวกันก็ต้อนรับกลุ่มคนที่หลากหลายแตกต่างกัน ทำให้ผู้ที่เข้ามาใช้งานมีทางเลือกที่ตอบรับกับอารมณ์และความสนใจ ณ อาคารลุมพินีสถาน ซึ่งถือเป็นหนึ่งในสวัสดิการของรัฐที่ผู้คนควรจะเข้าถึงได้ทุกเพศทุกวัย

1ST FLOOR PLAN

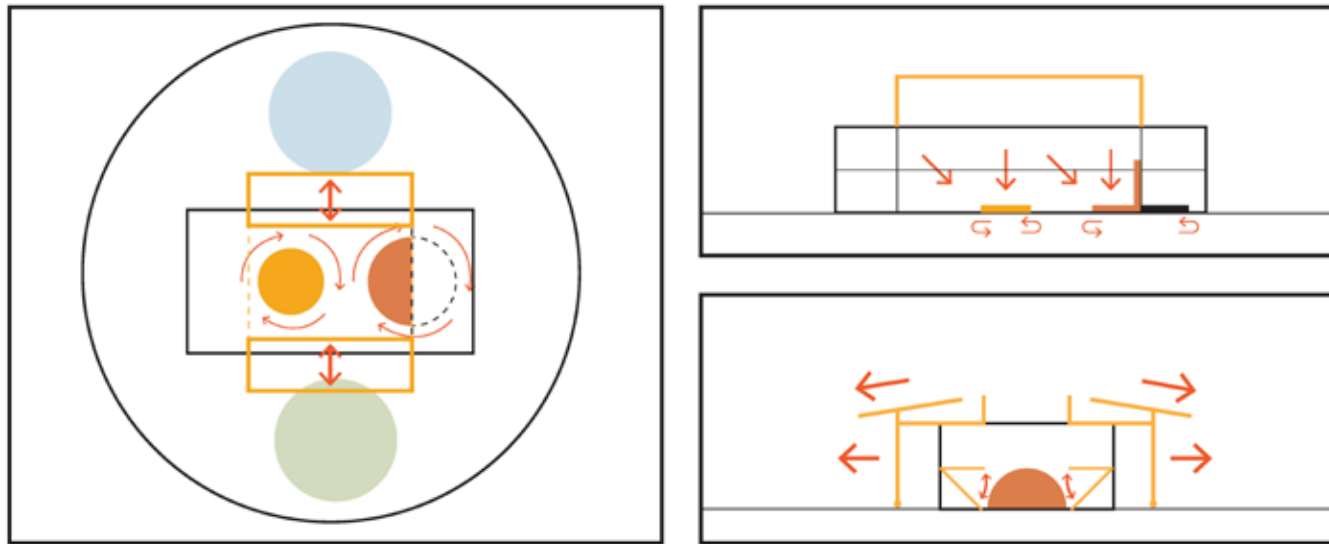

2ND FLOOR PLAN

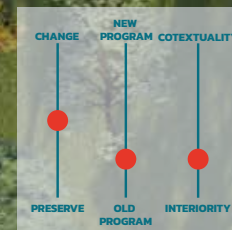
LUMPINIHALL

SEAMLESS TRANSFORMATION

6216610029 สีนภิศกฤตา กุฎีรัตน์
6216680436 กษิธิศ กอดสะอาด

จินตนาการใหม่อาคารลุมพินีสถานได้แรงบันดาลใจจากเวทีเก่าที่มีประวัติศาสตร์และสะท้อนถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในเวลาเดียวกัน โดยเป็นเวทีทรงกลมที่สามารถหมุนเปลี่ยนวงดนตรีในขณะที่กำลังทำการแสดงอยู่ ทำให้ทั้งสองวงสามารถทำการแสดงร่วมกันได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งนำมาสู่แนวคิด "SEAMLESS TRANSFORMATION" หรือความไม่มีที่สิ้นสุดของสถาปัตยกรรม โดยการใช้เครื่องจักรรองรับการปรับเปลี่ยนพื้นที่ในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ SPINING PLATFORM ซึ่งคือเวทีหมุนใหม่กลางอาคารรองรับการมีส่วนร่วมของผู้ชม และ TRANSFORMABLE GRANDSTAND ซึ่งคือการเสริมพื้นที่ชั้นสามเป็นส่วนใช้งานอเนกประสงค์ที่สามารถขยายออกเพื่อยกตัวเป็นอัฒจันทร์ มีหลังคาเลื่อนเปิด-ปิด สร้างการมีส่วนร่วมเชื่อมต่อได้กับพื้นที่ภายในด้านล่าง และทำให้พื้นที่ด้านหน้าและด้านหลังภายนอกตัวอาคารสามารถจัดเป็นลานอเนกประสงค์ได้

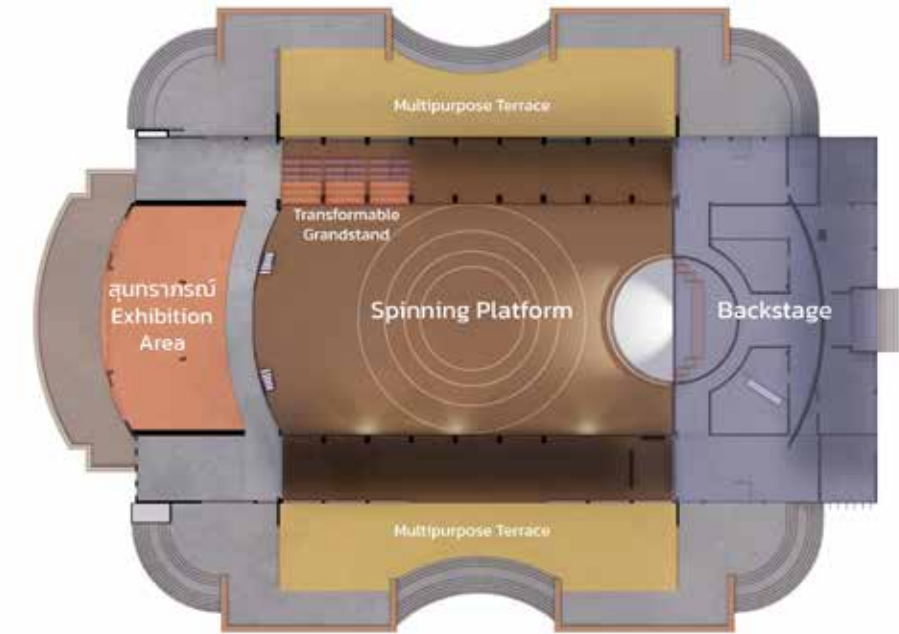

PROGRAM

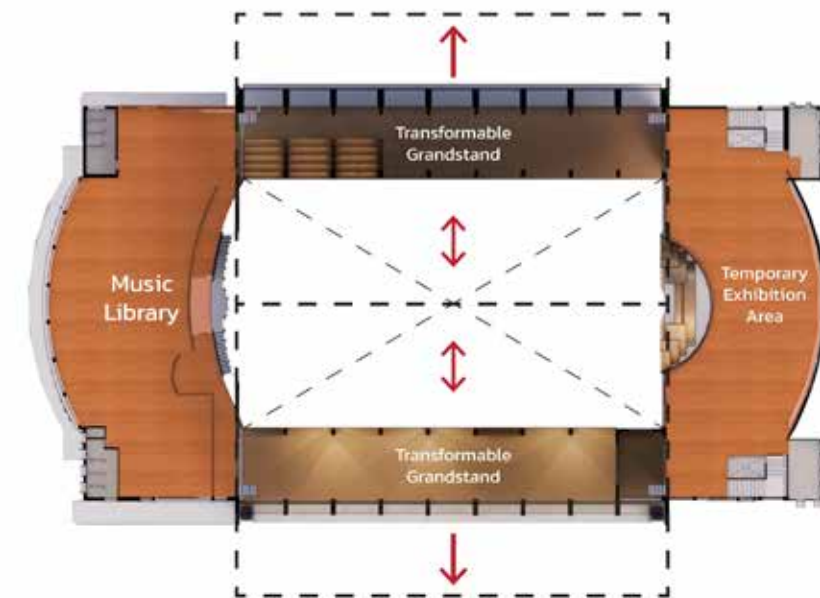
หน้าที่ของอาคารลุมพินีสถานภายหลังการปรับปรุงคือ "สถาปัตยกรรมแห่งดนตรีสุนทราภรณ์" ซึ่งเป็นเจ้าภาพและผู้นำการแสดงหลักของอาคารนี้

การออกแบบพื้นที่ภายในอาคารเน้นการทำให้พื้นที่บริเวณเวทีรวมไปถึงลานเต้นรำมีความโดดเด่นให้มากยิ่งขึ้น ผ่านการตกแต่งแสงสีและวัสดุต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งบรรยากาศเก่า ๆ แต่มีความใหม่และโดดเด่นร่วมอยู่ด้วย SPINNING PLATFORM ที่มีการหมุนสะท้อนกับการหมุนของเพลงของ VINYL ในอดีตที่กลับมาเป็นที่นิยม รองรับทั้งการเต้นร่วมสมัยและลีลาศ และมี TRANSFORMABLE GRANDSTAND ที่รองรับการแสดงใหญ่และผู้คนจำนวนมาก

ในส่วนของพื้นที่เสริมต่าง ๆ บริเวณริมอาคารนั้นจะมีส่วนที่เป็นจุดจัดแสดงแผ่นเพลงและประวัติของวงดนตรีสุนทราภรณ์ อีกทั้งยังมีส่วนที่เป็นห้องสมุดดนตรีสำหรับผู้คนที่ชื่นชอบการฟังเพลงแจ๊สสมัยเก่าผ่านแผ่นเพลงบนเครื่องเล่นแผ่นเสียง

1ST FLOOR PLAN

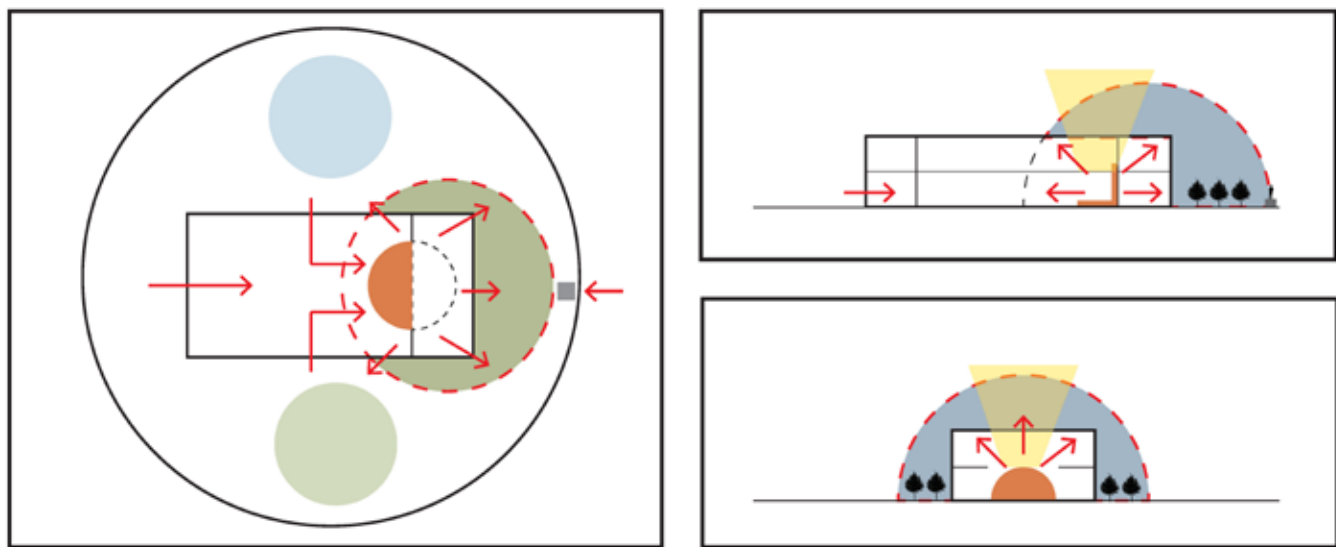

2ND FLOOR PLAN

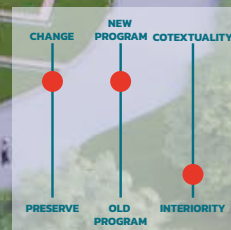
LUMPINIHALL TERRARIUM

6216680477 ประภทญา เศรษฐินจิตรกะ

เทอร์ราเรียม (TERRARIUM) คือ การจำลองระบบนิเวศไว้ในภาชนะขนาดเล็ก โดยบรรจุพืช น้ำ ก๊าซ หรือองค์ประกอบต่าง ๆ ให้เกิดการหมุนเวียนอยู่ในนั้น อาจเรียกว่า "สวนในขวดแก้ว" โดยผู้ออกแบบได้นำคุณลักษณะของ เทอร์ราเรียมมาประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงอาคารลุมพินีสถาน เพื่อเปิดให้ เวทีกลมของอาคารได้ปรากฏตัวออกมาสู่ภายนอก และให้ส่วนภายนอก ได้เป็นส่วนหนึ่งกับอาคาร

ตัวอาคารลุมพินีสถานจะมีลักษณะของโดมแก้วขนาดใหญ่ครอบไว้ โดยที่ เวทีการแสดงเป็นศูนย์กลางของทรงกลมนี้ พื้นที่บนเวทีและบางส่วน โดยรอบมีช่องเปิดเพื่อให้แสงสามารถส่องเข้ามาเสมือนอยู่ภายใต้ท้องฟ้า ในโดมแก้ว จุดประสงค์หลักคือการผลักดันลุมพินีสถานเป็นพื้นที่เสรี ซึ่งสามารถดึงดูดการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ

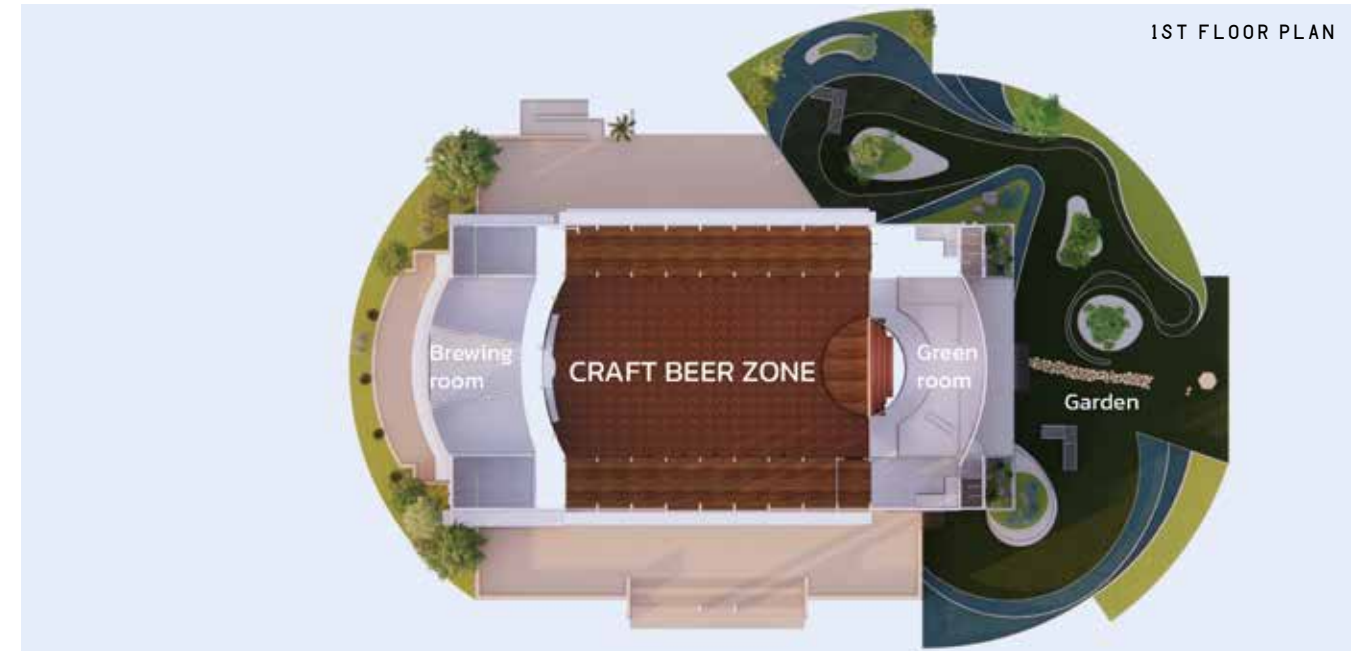

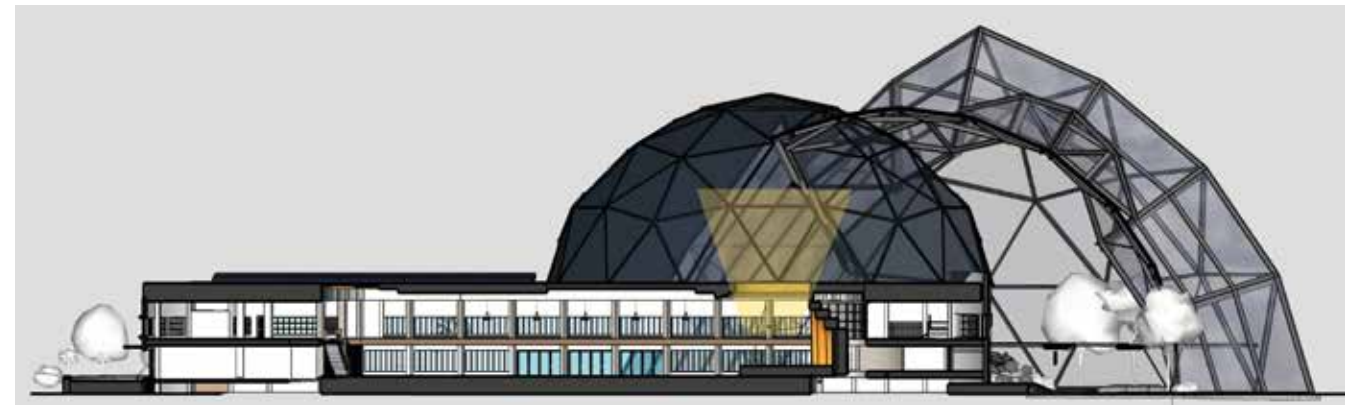
PROGRAM

เนื่องจากแนวคิดที่จะทำให้ลุมพินีสถานเป็นสถานที่ซึ่งทุกคนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้ทั้งทุกเพศทุกวัย ผู้ออกแบบจึงมีความคิดปรับปรุงอาคารแห่งนี้เป็นที่ส่งเสริมให้ผู้คนเข้ามามีส่วนร่วมในสันตนาการและการสนทนา โดยเริ่มจากกิจกรรมสังสรรค์ คราฟเบียร์

ทั้งนี้ เนื่องจากประเทศไทยมีวัตถุดิบที่สามารถผลิตคราฟเบียร์ได้มากมายหลายชนิด ผู้คนมีความคิดสร้างสรรค์ แต่กลับไม่สามารถลงมือทำได้ด้วยเหตุผลทางกฎหมาย ผู้ออกแบบจึงเสนอพื้นที่นี้เป็นตัวผลักดันให้กฎหมายสุราก้าวหน้าของไทยเป็นที่ยอมรับ โดยบริเวณระหว่างอาคารและโดมแก้วถูกใช้ปลูกพืชพรรณที่สามารถนำมาผลิตเป็นคราฟเบียร์ได้ ขณะที่โถงกลางสามารถปรับใช้เป็นโรงเบียร์ได้ ส่วนปีกของอาคารจะมีพื้นที่เวิร์กชอปให้ผู้คนได้ลองทำคราฟเบียร์ไร้แอลกอฮอล์ที่สามารถดื่มได้ทุกเพศทุกวัยและสามารถรับกลับได้

พื้นที่เวทีเก่าของลุมพินีสถานเดิมนั้นจะมีการปรับปรุงเป็นศูนย์กลางของการใช้งานและขยายตัวออกเป็นภาพลักษณ์ใหม่ของอาคาร เกิดเป็นพื้นที่ดึงดูดให้ผู้สนใจในดนตรี สามารถมาแสดงฝีมือและสร้างความรื่นเริงแก่สาธารณชน

ਨ ਮ ਘ ਙ ਟ ਠ ਡ

ภาพบรรยากาศภายในงานลุมพินีสถานวัฒนธรรมบันเทิงยุค 50s - 60s

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2566

ภาพบรรยากาศภายในงานกลุ่มพินีสถานวัฒนธรรมบ้านเทิงยุค 50s - 60s

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2566

ภาพบรรยากาศภายในงานลุ่มพินีสถานวัฒนธรรมบ้านเทิงยุค 50s - 60s

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2566

ภาพบรรยากาศภายในงานลุมพินีสถานวัฒนธรรมบันเทิงยุค 50s - 60s

วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2566

ภาพบรรยากาศภายในงานลุ่มพินีสถานวัฒนธรรมบ้านเทิงยุค 50s - 60s

วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2566

ภาพบรรยากาศภายในงานลุ่มพินีสดานวัฒนธรรมบันเทิงยุค 50s - 60s

วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2566

ภาพบรรยากาศภายในงานลุมพินีสถานวัฒนธรรมบันเทิงยุค 50s - 60s

วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2566

ภาพเบื้องหลังการทำงาน

ลุ่มพินีสถานวัฒนธรรมบันเทิงยุค 50s - 60s

